

הס"ס כ"ה האה תשס"ה

א/ב/ג 60/12

נס' 428

א/ב/ג 60/12

בנין

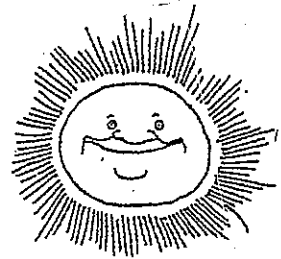
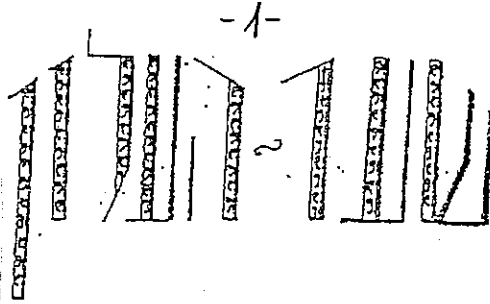
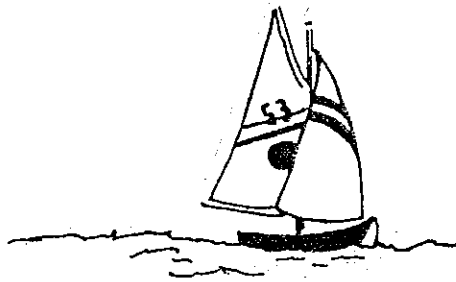

היה היתה גבעה אחת שטופת-פרחים, טללים הישקוה
היה היתה ביקתה אחת, צריף עץ יחיד במרחבים.
עתה, בנסות צילו הזמן על זיכרונות וגעגוע
הן רועדות בערפל עם רוח זע בעשבים.

תוסיף לנדוד במשעולים, רחוק מחסד-נעוריו,
אבל קרוב מהם לנהות אל השנים הראשונות -
אל גבעתך, אל היפה, אשריך, איש, אם אחריך
עוד תישאר גבעה כזאת שטופת פרחים וזיכרונות.

מתוך "גבעה אחת"
נתן יונתן

עלון "בניר" הנוכחי יוצא לאור בימי קיץ לוחטים במיוחד בתקופה של "בין הזמנים". צום תשעה באב כבר מאחורינו וכך גם ט"ו באב. חצבים ראשונים כבר פורחים ומסמנים את הסתיו המתקרב ואת תחילת שנת הלימודים הממשמשת ובאה.

בין הזמנים אינו זמן אידיאלי להוצאת עלון. החום הכבד מבריח אנשים אל צינת המזגן או לחופשות מחוץ לבית. מי בכלל רוצה לכתוב לעלון בתקופה זו ולמי יש כוח כשהחום מייבש את המוח! ואף על פי כן עלון מכובד ועשיר מונח לפניכם וכמו תקופת השנה גם הוא נמצא בין לבין: בין פרידות וסיומים לבין תקוות להתחלות חדשות.

סיומה של שנת לימודים בגני הילדים ובבתי הספר, סיום מחזור לימוד השי"ס, סיום תקופה בפינת החי וסיום דרכו של צריף חדר האוכל – בית המרגוע המיתולוגי, באים לביטוי בגיליון זה.

לצערנו, כמו בעלוניים הקודמים אנו נפרדים גם בעלון זה מחברים שהלכו לעולמם לאחרונה: יהושע רייך וציפי רותם.

יהושע רייך נמנה על מייסדי המשק והיה בין עמודי התווך של הישוב בצמתים חשובים. לזכותו יש למנות את הקמת ענף גידולי השדה וניהולו במשך שנים ואת היותו בין הראשונים במפעל הארוחות, בו עבד עד גיל זקנה. בסיום ימי עבודתו המפרכים מילא יהושע תפקידים ציבוריים בהנהגת המשק והתגלה כאיש של אנשים: חכם, קשוב, חם ורגיש. יהושע היווה מזיגה נדירה של תורה ועבודה, תרומה לכלל ללא גבול ביחד עם רוחב אופקים, סובלנות והסתפקות במועט. אדם הקרוץ מהחומר שכבר אין מרבים לראות אצלנו.

ציפי רותם הגיעה אלינו בעקבות נישואיה לשעיה בן המשק והשתלבה להפליא במרקם החיים שלנו. בחורה פעילה, אכפתית, דעתנית ומסורה בכל אחד מהתפקידים שנטלה על עצמה. ציפי עבדה בבית ההארח, בצרכניה ובהנהלת החשבונות והייתה אחראית על הטיפול באוכלוסיית ותיקי המשק, חברה בוועדות ובצוות מש"א. אישיות תוססת ומלאת שמחת חיים, אוהבת טיולים בארץ ובעולם ואשת משפחה למופת. את ייסורי מחלתה הממושכת נשאה ציפי בגבורה וקידמה תמיד את פני מבקריה בחיוך.

יהי זכרם ברוך!

אמרנו סיום והזכרנו גם התחלה: מנהל קהילה ומרכז משק חדשים, מזכירות חדשה והמשכו של תהליך העבודה בקבוצת "גבים" מתוך שאיפה לקדם מסלול קליטה חדש – גם לאלה ייצוג בגיליון זה של "בניר".

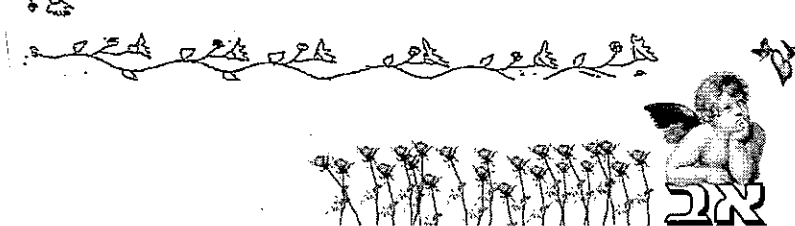
ברוך ימי חודש מנחם אב, שעליהם נכתב: "אותם הימים עתידין להיות ימים טובים לישראל", אנו מאחלות לכולנו ימים טובים, בשורות טובות, ישועות ונחמות.

קריאה נעימה,

נירה ופסי

מערכת "בניר"

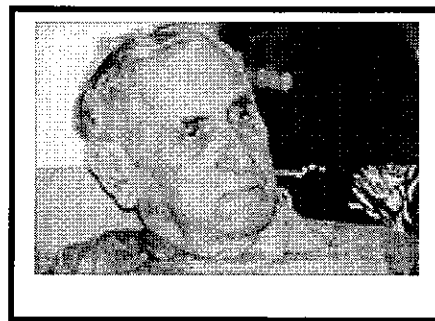
banirezion@walla.com

יהושע רייך ז"ל

נפטר

ז' סיון תשע"ב

הספד – הרב רונן

באסרו חג של שבועות נלקח מאתנו לישיבה של מעלה חברנו יהושע. שבועות הוא החג המובהק של תורה ושל עבודה. היום בו אנו מציינים את מתן תורה, וזכרים בערגה בקציר החיטים ובהבאת הביכורים. חברנו יהושע גילם בחייו את השילוב המופלא של תורה ועבודה.

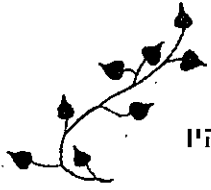
יהושע נולד בפולין לפני 87 שנים למשפחה דתית ציונית. מגיל רך השכים קום בעוד לילה, בקור ובחושך כדי ללכת ללמוד ב"חדר". זמן מה לאחר בר המצווה שלו פרצה מלחמת העולם השנייה. בליל שמחת תורה 1939, כאשר הגרמנים עמדו להיכנס לעיירה במקום הרוסים, הבינו הוריו שמדובר בפיקוח נפש, והם רתמו סוס לעגלה ויחד עם ילדיהם פתחו במנוסה מזרחה לכיוון רוסיה. כל הנותרים בעיירה בפולין עד האחרון שבהם נרצחו בידי הנאצים. המשפחה הגרעינית של יהושע פתחה במסע נדודים לסיביר, שם חיו בקור וברעב, ועבדו כריתת עצים. אחרי המלחמה החליטו לעלות לארץ ישראל, אך מימוש ההחלטה היה כרוך בשנתיים של נדודים ומאמצים כשהם עוברים דרך גרמניה, איטליה ואוסטריה, ומתבוססים בשלג בדרכם ברגל בהרי האלפים.

בהגיעם לארץ גמר יהושע אומר להצטרף להתיישבות דתית חקלאית, וכך חבר לגרעין "מכורה" שהיה בהכשרה בכפר חסידים, ואיתם עלה לכפר יעבץ, בו הכיר את זוגתו לחיים יהודית תבל"א. במלחמת השחרור היה מהלוחמים שהגנו בחירוף נפש על היישוב בקרבות עם הצבא העירקי.

לאחר מלחמת השחרור, כאשר הוקם ניר עציון נקרא יהושע עם ארוסתו יהודית ועם יתר חברי גרעין "מכורה" להיות ממקימי היישוב. חברי הגרעין הביאו איתם ידע מקצועי ומומחיות וכן ניסיון שערכם לא יסולא בפז. יהושע ויהודית נישאו בניר עציון, והיה זה הזוג הראשון שהתחתן במשק הצעיר. מכל חברי גרעין מכורה הם היו היחידים ששרדו את השנים הקשות הראשונות ונשארו לכל אורך הדרך.

מאז יסודו של ניר עציון ובמשך עשרות בשנים יהושע היה מעמודי התווך של המשק. הוא הקים את ענף הפלחה, הנקרא כיום גד"ש וניהל אותו במשך שנים רבות. הוא היה הראשון לעמוד על טיבו של גידול הכותנה והביא אותו למעשה לא רק לניר עציון אלא לאזור חוף הכרמל כולו.

בעבודתו רבת השנים בחקלאות גילה יהושע מוסר עבודה ומסירות לעבודה שהיו לסמל ולמופת.

יהושע שם לנגד עיניו כמטרה גידול דור של בנים ממשיכים בענף. ראשוני בני המשק למדו אצלו את עבודת השדה, וקיבלו ממנו את האהבה לעבודת האדמה.

כשאני מדמיין את יהושע בשדה, צפה לנגד עיניי תמונתו של בועז ממגילת רות, אותה קראנו לפני יומיים. כבועז היה יהושע כאריה בשדה, עובד במרץ בזריעה ובקציר, כבועז היתה בו גם הרגישות לשים לב לאדם ולא רק לאדמה, ולגלות יחס חם לצעירים. כבועז ששמו מעיד עליו: "בו עוז", היה יהושע איש מלא עוז. את התעוזה שלו הוא גילה עוד משחר ילדותו, כשהיה הולך בכפור ובחושך אל תלמוד התורה, כאשר בגיל 14 חזר והסתנן בליל קרח אל ביתו בעיירה שכבר נשלטה על ידי הגרמנים כדי להביא קצת כסף ותכשיטים להוריו אחרי שכבר החלו בבריחה, כאשר במלחמת השחרור הציל את חייו של אחד הלוחמים כאשר הגיע אליו טיפל בו תחת אש.

בשנות השמונים היה בו העוז לבצע שינוי ולהעביר את האחריות על ענף הפלחה שהקים ופיתח לדור הבא. יהושע החליט שהגיע הזמן להעביר את המושכות לצעירים, ועבר לעבוד במפעל "ארוחות ניר עציון". הוא עבד בו זמנית בתפקידים שונים במפעל, והיה אקונום, מחסנאי ונהג גם יחד. גם בשנותיו הטובות המאוחרות, עם התקרבו לגיל שמונים, המשיך להתייבב לעבודה במפעל למרות הקושי הגופני שהיה כרוך בכך.

רוב שנותיו היה יהושע מאושיות המשק. בכל שישים ושנים שנותיו במשק ידעו הכל שאצל יהושע טובת המשק קודמת לכל אינטרס אישי. כיוון שכך קיבל על עצמו תפקידים שונים בוועדות, וגולת הכותרת של תפקידיו היה כמזכיר פנים. הוא שימש ארבע פעמים כמזכיר פנים במשק, תפקיד שכמובן לא היה אז משרה בפני עצמה, אלא מטלה שקיבל על עצמו בנוסף לעבודה היום-יומית.

מה שהפך את יהושע למזכיר פנים מוצלח היה בראש ובראשונה היושר בו ניחן. יהושע התאפיין ביושר ובהגינות ללא כל פשרות. מתוך הכרה בתכונתו זו יכלו החברים לקבל את עצתו והכרעתו בעניינים השונים. בתפקידו כמזכיר פנים גילה יהושע רגישות ואכפתיות לבעיות של חברים, והיה עושה מאמצים בלתי נלאים לפתור את בעיותיהם.

משה רבנו ביקש לפני פטירתו מהקב"ה: "יפקוד ה' איש על העדה אשר יצא לפניו ואשר יבוא לפניהם", ו-ה' אומר לו לקחת את יהושע "איש אשר רוח בו". רש"י מפרש בעקבות חז"ל את הביטוי: "איש אשר רוח בו" - "שיוכל להלך כנגד רוחו של כל אחד ואחד". כזה היה יהושע בתפקידו כמזכיר פנים. הוא השכיל להבין את בעיותיו ואת

משאלותיו של כל אחד מהחברים, והיה מסוגל להתייחס לכל אחד ואחת לפי רוחם ונטיית ליבם. היושר וההגינות של יהושע והיכולת שלו להלך כנגד רוחו של כל אחד, אפשרו לו ליישב סכסוכים בין חברים וליישר הדורים.

יהושע היה, כאמור, דמות מובהקת של תורה ועבודה. לא פחות משהיה איש של עמל כפים וכל עבודה בשדה, הוא היה יהודי עובד ה', שנמנה עם המשכימים ומעריבים בבית הכנסת. אותה אהבת תורה ויראת שמים שקיבל יהושע עוד בילדותו בבית הוריו בפולין עמדה לו עד ימי זקנותו. יהושע היה מהקבועים והמתמידים של מניין המתפללים. תפילות מסוימות היו במשך עשרות בשנים מזוהות איתו בבית הכנסת שלנו. כך, לדוגמה, הוא היה שליח הציבור הקבוע במנחה של יום הכיפורים, והתכבד דרך קבע בקריאת "אקדמות" בשחרית של שבועות.

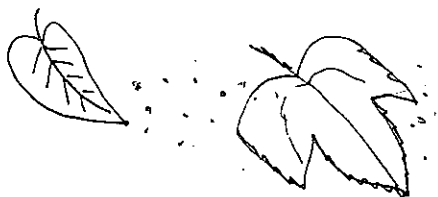
חז"ל לימדונו שיש צורך לדאוג גם לתורה וגם לקמח באומרם: "אם אין קמח - אין תורה, אם אין תורה - אין קמח". אפשר להוסיף: אם יש יהושע - יש תורה ויש קמח. הוא גם דאג לקמח כפשוטו, בגדלו את החיטה ושאר גידולי השדה וגם לתורה.

מאז שלקה בליבו לפני שש וחצי שנים לא שב יהושע להיות אדם פעיל ורב-יכולות כפי שהיה, ואופקי עולמו הצטמצמו. כמה אופייני הדבר שכאשר הצטמצמו תחומי העניין של יהושע בשנים האחרונות הדבר העיקרי והבולט ביותר שנשאר היה התפילה. הוא היה שואל שוב ושוב במשך כל היום "מתי מתפללים?" הגם שהתקשה מאוד לנוע לא היה מוותר בשום אופן על התפילה במניין בבית הכנסת שחרית, מנחה וערבית.

הגרסא דינקותא העמוקה שהטמיע בילדותו הלכה עימו עד ימיו האחרונים בכל תנאי ובכל מצב. ביטוי סמלי לכך יכולה לשמש העובדה שיהושע הניח כל ימי חייו מאז בר המצוה את אותו זוג תפילין. אותם תפילין הלכו איתו בכל נדודיו הקשים בפולין, ברוסיה ובסיביר, באיטליה ובהרי האלפים, בכפר חסידים ובכפר יעבץ וביותר משישים שנותיו בנר עציון. אפשר לראות בכך השתקפות סמלית להתמדה וליציבות של יהושע בדרכו בכל שנות חייו.

יהושע זכה להיות מבוני הארץ, ומהלוחמים למענה במערכות ישראל ממלחמת העצמאות ועד מלחמת יום הכיפורים. הוא זכה להקים משפחה אוהבת שידעה להשיב לו אהבה כגמולו לעת זקנתו. יהושע גילה בחייו כיבוד הורים מופתי לא רק כלפי הוריו אלא גם כלפי הוריה של יהודית אשתו, שהיה להם כבן. באופן דומה ידעו בנותיו וחתניו, נכדיו ואף אחרים מבני המשפחה לכבדו ולאוהבו. ואינני יכול שלא להזכיר באופן מיוחד את היחס הסבלני והמסור באופן בלתי רגיל של יורם אליו, במיוחד בשנים האחרונות.

תנצב"ה

הספד לאבא

פסי מאור

אבא שלנו מת פעמיים.

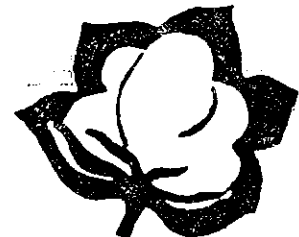
בפעם הראשונה היה זה בעיצומן של תפילות השבת בבית הכנסת במצפה נטופה, עת ליבו הכריעו ונדם. באותה פעם, שלח לו הקדוש ברוך הוא אנשים טובים האמונים בטיפול וריפוי, שהחיו אותו והעניקו לו עוד שש וחצי שנות חיים.

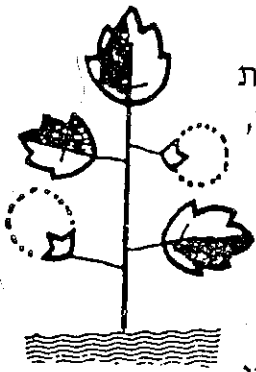
לפני כחודשיים וחצי נפרד מאיתנו אבא באופן סופי. גופו שנחלש נשם את נשימותיו האחרונות והוא הלך לעולמו בשקט ובשלווה. בשש השנים שבין שתי מיתותיו כבר לא היה זה האבא החזק שהכרנו והוא הלך ודעך לנגד עינינו. אבל אנחנו, אבא, זוכרים אותך כפי שהיית פעם, כאיש עמל חרוץ וכאיש משפחה אוהב וחם.

על כמה דברים חשובים עמד עולמו של אבא: על התורה, על העבודה, על תרומה לכלל, על אהבת המשפחה ועל השלום.

אבא היה התגלמות של החלוץ, בונה הארץ, איש תורה ועבודה. מפעל חייו היה הקמת ניר עציון ובניינה. הוא ואמא, שהיו זוג צעיר לפני חתונתם, הגיעו עם חבריהם מקבוצת "מכורה" כבר לטכס העלייה על הקרקע כשותפים לחזון הקמת היישוב החדש בכרמל. מן הרגע הראשון נרתם אבא ללא ליאות לעשייה, אם בבניין וביצירה ואם בפעילות ציבורית למען הכלל והחברה. טובתה של ניר עציון הייתה תמיד לנגד עיניו והוא ואמא היו לנו מופת ודוגמא לחריצות, לצניעות ולמסירות.

אף שהיה חסר השכלה פורמאלית בתחום החקלאות, הקים אבא את ענף גידולי השדה בניר עציון בעשר אצבעותיו. מעולם לא בחל בעבודת כפיים והיה מוכן לכל עבודה קשה. במו ידיו סיקל אבנים, חרש, זרע והצמיח לחם מן הארץ. הפועלים הערביים שעבדו איתו כינו את אבא בהערצה "האריה", על שום כוחו הפיזי והדוגמא האישית שנתן. אבא היה ראשון מגדלי הכותנה בכל איזור חוף הכרמל ולא הרים ידיים מול מזיקים בחקלאות, בצורת או שיטפון, שפגעו ביבוליו שהיו בבת עינו. הוא היה משכים קום לעבודת יומו וחוזר הביתה בשעות החשיכה ולא פעם בשעות לילה מאוחרות היה אבא יורד שוב לסגור את הממטרות. בימים בהם ירד גשם ואי אפשר היה לצאת לשדות, היה אבא מציע את שירותיו לענפי המשק האחרים שנוקקו לעזרה, ובלבד שלא ללכת בטל. בגיף הירוק נטול הדלתות נסע אבא במרחבי השדות, אותם הכיר ככף ידו, ועם אותו גיף עצמו העפיל כחייל מילואים מגויס לרמת הגולן העשנה במלחמת ששת הימים ועימו יצא גם למלחמת יום הכיפורים.

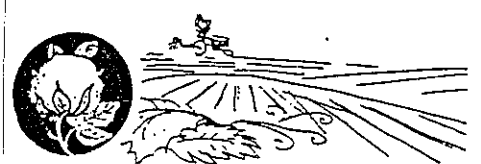

בשנות עבודתו כמרכז ענף גידולי השדה טיפת אבא את נערי ניר עציון, שהעדיפו את הנהיגה על הטרקטור על פני ספסל הלימודים. הם היו אהובים עליו כבנים ולימים, אף שכוחו היה עדיין במוותניו, בחר להעביר לידיהם את ניהול הענף מתוך הכרה, שצריך להעביר את המושכות לידי הצעירים. הוא עצמו המיר את בגדי העבודה הכחולים של השדה בבגדי הפועל האפורים של מפעל הארוחות ושימש בו כקניין וכמחסנאי וגם כנהג מן המניין המוביל קו חלוקת מזון למפעלים הקרובים. גם בעבודתו החדשה היטיב אבא לעבוד בשיתוף פעולה, לרקום קשרים אישיים עם סוכנים וספקים ולנהל עסקאות בתבונה על מנת להוזיל את עלויות המפעל. וכדרכו מצא לו, גם במפעל, חברי משק צעירים שאהב כבנים והם אהבוו כאב. אבא התמיד בעבודתו במפעל גם לאחר שמלאו לו שמונים ורק לאחר ניתוח הלב שעבר בעקבות דום הלב, פרש מעבודתו. גם בשנים האחרונות כשלא עבד עוד, היה אבא מתעניין תדיר במצבו הפיננסי של המשק ומה קורה במפעל. הצלחתה ושגשוגה של ניר עציון היו לו תמיד חשובים ביותר.

התפילות ובית הכנסת היו הנדבך השני בחייו של אבא. כבר מגיל 3 והוא ילד ב"חדר", הקפיד אבא על שמירת תורה ומצוות ואף התגאה כי גם בגלגוליו ברחבי אירופה בימים קשים וחשוכים, מעולם לא עבר יום בו לא הניח תפילין, אותם התפילין שקיבל לבר המצווה שלו ושמשו אותו עד יום מותו. ניגוני בית אביו ליוו אותו תמיד. הקידוש בשבת ובמועדים הסתלסל בפיו ולא הייתה שבת בה לא זימר את "כל מקדש שבת כראוי לו" בנעימה הגליציאנית שאותה שמע בבית. למנגינות אלה נוספו המנגינות של כפר עציון שהושרו בבית הכנסת ובחדר האוכל של ניר עציון הצעירה והיו לניגונים עליהם גדלנו אנו. לאבא היה קול ערב והוא שימש כחזן בימי שבת וחג. פסוקי דזמרה, שחרית של ראש השנה, מנחה של יום הכיפורים ואקדמות בחג השבועות היו חלק מהתפילות שהייתה לו עליהן חזקה. עד סוף ימיו והוא כבר חולה ותשוש, הקפיד אבא להגיע לכל התפילות והן נתנו טעם ומשמעות לחייו.

אבא נשא תמיד בתפקידים ציבוריים, אך לא מרדיפת כבוד ושררה אלא מתוך תחושת שליחות ורצון לתרום למען הכלל. הוא שימש ארבע פעמים כמזכיר פנים והיה בין מובילי הדרך ומהשותפים להחלטות בכל צומת דרכים גורלי. ככל שהיה נראה כלפי חוץ חזק וקשוח, כך היה תוכו רך ובבואו לטפל בענייני הפרט היה מפעיל את מידות החסד והרחמים ולא את מידת הדין. רבים התבררים והחברות אשר פנו אל אבא בעיתות מצוקה והוא ידע לפשר ולפייס בין איש לרעהו ולפתור בעיות אישיות וחברתיות בנועם הליכות ובצנעה.

אבא היה סוציאליסט ואידיאולוג שהאמין בערכים של מוסר וצדק, אהבת שלום ורדיפת שלום. הוא אהב את הארץ בכל מאודו ולחם במלחמות ישראל אך לא העלים עין מהדברים שגרמו לו אכזבה.

בראיון שקיימתי איתו בשנת 1988 אמר אבא כך: "ציפינו שהמדינה תהיה קולטת עליה. כניצולי שואה קיוונו למצוא מקלט לעם היהודי שזה עתה התחיל להתאושש מהשואה האיומה שפקדה אותנו. קיוויתי, שהמדינה תהיה מושתתת על ערכים של שוויון וצדק, שתהיה מדינה פלורליסטית ופתוחה לכל הזרמים ולכל הדתות. למרות שחשבתי, שעם הכרזת המדינה ותום מלחמת השחרור נגיע סוף סוף אל המנוחה ואל הנחלה, התברר שהמצב יותר מסובך. במרוצת השנים נוכחנו, שהקשיים מרובים והפתרונות לא בהישג יד. עם כל שאיפותינו, אנו רחוקים עדיין מעצמאות כלכלית ורמת החיים שאנו מקיימים עתה היא, לצערי, לא כולה מיגיע כפינו. גם בשטח החברתי של מיזוג גלויות טרם נפתרו כל הבעיות, אם כי חלה בשנים האחרונות התקדמות ניכרת בשטח זה. בעיית הבעיות היא השלום אליו נכספנו ולו קיוונו וטרם מומש והפיתרון לא נראה בקרוב. לפי דעתי חייבים להתחשב בכך, שבארץ ישראל חי לצד העם היהודי גם עם ערבי, שאף לו זכויות וברור לי שלא ניתן להגיע לפיתרון בדרך צבאית. לא עוד מלחמה תפתור את הבעיה וחייבים לחפש ולמצוא דרך להידבר עם שכנינו על מנת למצוא דרך לדו קיום גם במחיר של ויתורים טריטוריאליים מבלי לפגוע בביטחון המדינה".

על חשיבות המשפחה למד אבא מאביו, סבנו עליו השלום. כאשר הציע לו ידידו הקצין בצבא הרוסי, לברוח מהעיר שהגרמנים עתידים להגיע אליה תוך שעות ספורות, ואף שרווחה הסברה שהסכנה אורבת לגברים בלבד, עמד סבא על כך שכל המשפחה תברח ביחד. הוא זכר, כי משפחות שנפרדו במלחמת העולם הראשונה לא זכו להתאחד מחדש ואכן הם נדדו כמשפחה אל ערבות סיביר ועברו את תלאות העלייה לארץ אך שרדו כמשפחה שלמה.

ואכן, אבא שלנו היה, יותר מהכל, אבא אוהב, מסור ודואג. כאשר חנה, תלמידת בית הספר לאחיות התקשרה ונימת מצוקה בקולה, עלה אבא ללא היסוס על האוטובוס לירושלים כדי לעודד אותה ולתמוך בה. אותי, כקצינת נפגעים בגולני, היה מוכן להסיע למרחקים לפגישות שהתקיימו בשעות הערב ובכל תנאי מזג אוויר ובתנאי שלא אסע בטרמפים. זכורה לי פגישה כזו שבעוד אני יושבת בבית חם ממתין לי אבא שלי בגשם שוטף בתוך הגיף הקר וזאת מתוך בחירה ונפש חפצה.

את אמא שלנו אהב אבא מאוד. נוכחותה לצידו הייתה לו מקור לתמיכה בכל הימים ובעיקר בשנים האחרונות. מסירותה של אמא לאבא הייתה יוצאת דופן והיא הייתה לו למשענת ולמקור של ביטחון. שמחה רבה שמח אבא בחתנים שהצטרפו למשפחה ואחר כך בנכדים ובנינים שנולדו, אשר צחוקם מילא את בית סבא וסבתא. כסבא, לא החמיץ שום יום הולדת ומסיבות בגנים, בבתי הספר וטכסים בצבא.

ותמיד תמיד דאג לכולנו. אם נסענו, היה סבא מתקשר כמה פעמים במהלך הנסיעה ושואל: "איפה אתם? מתי תגיעו?" בהזדמנויות אחרות היה מברר בשקט מה מצבנו הכספי והיינו מוצאים בדף התקציב של החודש הבא העברה מחשבוננו לחשבוננו מבלי שיגיד לנו על כך מילה.

במשך שנים רבות היה לנו אבא חזק וחסון, אוהב ומחבק, תומך ועוזר. גם אם נחלש בגופו ותש כוחו בשנות חייו האחרונות, אהבתו ודאגתו לנו מעולם לא נחלשו.

בפיו של אבא היו שגורים השירים שלמד כשהגיע לארץ. חלקם, כמו "באה מנוחה ליגע" או "העמק הוא חלום" מושרים ומוכרים עד היום. אך היו שירים, שרק אבא שר ואיש לא הכיר מלבדו. אחד מהם היה על דן ש"עוד לא מלאו לו שבע וקוראים לו פרא דן כי מדן ועד באר שבע אין שובב כדן..." והיה גם שיר פטריוטי הקובע כי: "יש לנו מכל טוב מתוצרת הישוב, נעליים, גרביים, גזוז וגם גלידה. אשרינו, מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו, שבת אחים בארץ ישראל".

אשריך, אבא, שחיית חיים מלאים בעשייה, באמונה, בהגשמה ובאהבה ואשרינו שהיית לנו לאבא.

הקמת ענף החקלאות בניר עציון

יהושע רייך – מתוך עלון ה-40

ממש מגוחך לחשוב איזה חקלאות הייתה אז. התנאים היו פשוט לא נורמליים: אנחנו גרנו למעלה והשדות למטה. זרענו תירס. אם אני זוכר את שדה התירס זה היה: פה תירס, שני מטר הלאה עוד תירס ופשוט קשה היה להאמין שזה היה גידול. התירס היה לשיווק, אך בעצם לא היה מה לשווק.

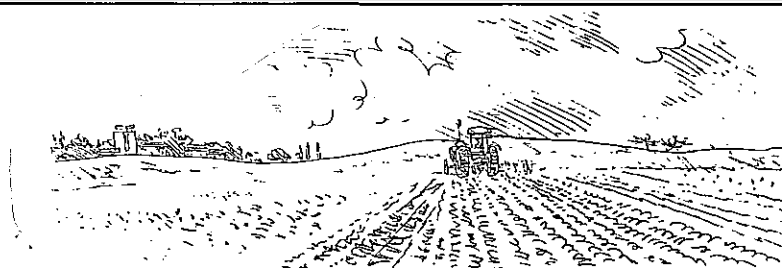
קבלנו צינורות אלומיניום מתקציב סוכנותי, אבל לא ידענו איך להשתמש בהם. הייתה בעיה של פתיחת וסגירת המים. לא היו ברמדים כמו היום. היינו יורדים מלמעלה או ברגל או על חמור כדי לפתוח או לסגור את הברזים.

גידלנו ירק לרפת והתבססנו על אספקת ירק יומית. כל יום ירדנו למטה וקצרנו ירק בידים, העלנו בטרקטור וחילקנו בין הפרות.

היה יהודי מדרום אפריקה, ששמו סם המבורגר, והוא התחיל לעניין את חקלאי ישראל בגידול כותנה. לא היה שום ידע ושום ניסיון. נעשו ניסיונות ראשונים ואני חייב לציין בצער, שהיה כישלון גדול! בשנים הראשונות לא הורדנו אפילו חלק אחד. היו מזיקים וטרם נמצאו חומרי הדברה מתאימים. היה טרקטור בשם "גמלי", שהיה משותף להרבה משקים ועד שהגיע לרסס כבר לא נשאר זכר ליבול. לאט לאט למדנו את התורה, התחילו למצוא אמצעי הדברה נגד המזיקים והגענו ליבולים יפים ובשנים מסוימות ענף הכותנה פרנס יפה את בעליו.

גידולים אחרים היו סלק סוכר ותפוחי אדמה ועגבניות חורף שהיו להיט. לא ידעו אז מה זה חממות ואנחנו נהנינו מהיתרון, שאצלנו – לרגלי ההר אין כפור אף פעם והעגבניות שלנו ניו יוצאות לשוק לפני פסח וקיבלנו מחירים אגדתיים. בתקופה ההיא (שנות ה-50 המוקדמות) עלה קילו עגבניות 4 לירות, שהיה הון עתק.

במרוצת השנים הגענו להישגים והיינו בין החקלאים המתקדמים באזור.

הספד לסבא יהושע- דבר הנכדים

עילם מאור

דיברו לפני על כמה תכונות המאפיינות את סבא יהושע שלנו.

על היותו איש עדין, נעים ומקסים.

אני רוצה להציג לפניכם כיצד ראינו אנחנו הנכדים, את סבא שלנו.

אתמול לאחר שנודע לנו שסבא נפטר, הגענו כולנו לבית של סבא וסבתא ושיחזרנו זכרונות והצצנו באלבומים מהעבר.

באלבומים ראינו ברכות רבות שכתבנו לסבא בתור ילדים.

אני אקריא אחת מהן שמשקפת את הערכה ואהבה הגדולה שלנו לסבא.

כאשר סבא חגג יום הולדת 65, דביר בן ה-10 כתב לו כך:

לסבא היקר,

סבא, אני יודע שאתה אהב אותי ואת אני אהב אותך מאוד.

תודה על האופניים שאתה קנית לי.

כשאתה נמצא באופניים או חסר אוויר, סבא מסדר את הכל.

כשאבא ואמא היו בחוץ לארץ, פינקת אותנו מאוד.

כשנרקע לי הסנדל, נסעת כבר באותו היום לתקן אותו.

כל מהחן שאתה מתכונן איתי, אני מקבל ציון טוב.

דביר

כפי שאתם מבינים אנחנו הנכדים הכרנו סבא דואג, אשר היה נוהג להתקשר לשאול איפה אנחנו, גם כשהתרחקנו רק מרחק קצר מבית עציון.

מתעניין בכל נכד, ורוצה לשמוע מה התחדש ומה קורה בחיינו, באותה תשומת לב ועניין, בין אם אנחנו תלמידים בבית הספר, חיילים בצבא, או סתם בשלבי מעבר.

סבא אשר נהנה ממזמורים וטקסים חגיגיים והקפיד לחזור עליהם בחדווה גדולה מידי שנה. אין נכד שלא חייך כאשר סבא היה מזמר... "כן נזכה לשנה הבאה, עד מאה ועשרים שנה".. או בפסח כשהיה שר בסוף הסדר "חסל סדר פסח כהלכתו..."

המחשבה שלא נזכה לשמוע את הניגונים שלך שתמיד היו בקצב המתאים, או את האכפתיות והדאגה האינסופית שלך, איננה נתפסת..

אנחנו הנכדים תמיד נזכור אותך על היופי והטוב שהיו בך. אנחנו יודעים שמבחינה בריאותית היו לך כמה שנים לא קלות ואנחנו מקווים שתנוח על משכבך בשלום, מנוחה לה אתה ראוי.

הנכדים

ליהודית רייך
לחנה נבון, לפסי מאור, לציקי דר

ולמשפחותיכם.

איתכם באבלכם הכבד על

יקירכם – חברנו

יהושע רייך ז"ל

עם שאר אבלי ציון וירושלים תנוחמו!

דברים לזכרו של יהושע

נחמיה רסל

כילד שמעתי מחבריי, שבילו בשדות במקום בביה"ס, סיפורים שהיו מהולים בגאווה ובהערצה על השלחין, הגייפ ובעיקר על יהושע. גם אני בגיל הזה לא פקדתי יותר מדי את ספסלי בית המדרש (אלא שהעדפתי בע"ח), כך שהקשר האישי נוצר רק לאחר שירותי הצבאי, כשהתחלתי להשתלב במערכות המשק וזכיתי להיות עימו בוועדות ובמזכירות.

תכונות האופי של יהושע: חריצות, יושר, דוגמא אישית, צניעות, הסתפקות במועט והעדפת טובת המשק ביחס לאני הפרטי, שימשו נר לרגלי ועוררו בי הערכה רבה. צרכי הציבור בהם עסק באמונה באו תמיד בנוסף לעבודתו כמרכז ענף בעבודה פיזית קשה והיוו דוגמא בנוסף לתכונותיו האישיות, ואפשרו ליהושע להקרין מנהיגות שקטה – אך סמכותית, עם מעט דיבורים ויותר מעשים. תכונות אלה, שגם בימים ההם לא היו דבר שבשגרה, לדאבוני כיום כמעט ואינן בנמצא (וזהו, לדעתי, בסיס השבר החברתי אותו אנו חווים).

כמרכז משק צעיר היו לנו גם חילוקי דעות כעניין עקרוני, כאשר אני דגלתי יותר ב"אמת" ויהושע כאדם מבוגר ורב ניסיון העדיף את ה"שלום", וככל שהשנים עוברות אני משתכנע, שדרכו היא היותר נכונה.

סיפור פעוט הממחיש את האכפתיות שייחס למשק: נקבעה ישיבת מזכירות חשובה עם הרבה גורמים חיצוניים. יהושע היה המזכיר וניהל את הדיון. באותו יום חורפי הייתה סופה ובבננות קרסה חלקה שלמה ונגרם נזק גדול. אני, כמרכז משק, הייתי עם השמאי ואיחרתי לישיבה. כשנכנסתי והישיבה בעיצומה אומר יהושע: "אני מתנצל בפני האורחים, אך נעשה הפסקה בכדי לשמוע מה קרה בבננות, כי בסופו של דבר זה החשוב ביותר", ועד שלא שמע את כל הפרטים וקיבל תשובות לכל השאלות לא המשיך בדיון.

לצערי, בשנים האחרונות התרופף הקשר בינינו וחבל.

יהושע ייזכר בעיני, כילד וכבוגר, כאדם המייצג תכונות של חלוץ וחבר מהדרגה הגבוהה ביותר, שבזכותו ובזכות חברים נוספים מדור המייסדים המשק התבסס והתפתח, והלוואי ונהיה ראויים להמשיך, לשמור ולהתקדם.

יהושע – כפי שאני אזכור!

חיים ארז

בשלושה צמתים מרכזיים וחשובים בחיי ניר עציון עמדה דמותו של יהושע לצדי.

הצומת הראשונה: לפני כ-35 שנה, לקראת סיום שירות בצבא קבע ובהמלצת חייל מילואים ביחידתי (שלמה וול), הגעתי לניר עציון לחפש את מזכיר הפנים יהושע רייך. הגעתי למעלה למשק והוסבר לי שבאותם זמנים משרדו של מזכיר הפנים נמצא בלב השדות בגד"ש.

יצאתי לחפש בשדות ופגשתי את יהושע עם המכונות למיון ולאיסוף תפוחי אדמה. התרחקנו מעט מרעש המכונות. עמד למולי חקלאי אמיתי, שקיבל אותי בלבביות ובחיוך רחב. שאלתי האם משק ניר עציון קולט משפחות צעירות ונעניתי בחיוב, וכל השאר היסטוריה. יהושע כמזכיר פנים ליוו אותנו כמשפחה צעירה נקלטת לאחר שנים רבות של חוסר קליטה במשק. זה לא היה קל, אולם תמיכתו העצומה של יהושע נתנה לנו את הכוחות להיקלט במשק.

הצומת השנייה: לאחר מספר שנים ולפני שמלאו לי שלושים שנה, נבחרתי לתפקיד מזכיר הפנים הצעיר הראשון במשק ניר עציון והיה לי הכבוד להחליף את יהושע בתפקיד. כדי לנסות ולהצליח בתפקיד כל כך קשה ומורכב, כאשר כל האריות והנמרים היו עדיין בחיים, הייתי חייב את עזרתו וניסיונו של יהושע, שלא חסך מזמנו והצטרף אלי למזכירות כדי להיות לצדי ולתמוך בהצלחת המהלך.

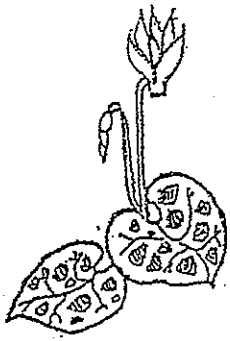
הצומת השלישית: לפני כ-20 שנה, עם חזרתי מהפציעה, חזרתי לעבוד במפעל. זאב רייסמן, יב"א, בתפקידו כמנכ"ל המפעל הציע לי להצטרף למחלקת הרכש, שבה עבדו יהושע וצביקה קנייני המפעל. השתלבתי במחלקת הרכש וכאן גיליתי יהושע בפן השלישי: הראשון – חקלאי קשות, השני – מזכיר פנים איש חברה עדין צנוע ורגיש בכל הנושאים החברתיים, והשלישי – קניין.

כבר במפעל הישן כהרגלו מילא שני תפקידים: על הבוקר קו נהיגה עם משאית עמוסת אוכל ועם חזרתו טיפל בכל תחום הקניינות במפעל.

ואז נפגשנו במפעל החדש. יהושע קיבל אותי למחלקת הרכש לתוך נושא שהיה זר לי לחלוטין. כהרגלו, עם המון סבלנות, עשה לי בית ספר – בית ספר לפולני קניין. יהושע, כאחראי על תקציב קניות בהיקף עשרות מיליוני שקלים בשנה, הדהים אותי ביכולות מקצועיות של שליטה במחירים, ספקים ועסקאות.

חלפו שנים ויהושע התבגר ובצניעותו פנה אלי מספר פעמים ואמר – אני יודע שיש צפיפות במשרדים במפעל, אולי הגיע הזמן שאפנה את המשרד ואלך הביתה. תמיד הייתה בפי אותה תשובה: "יהושע, אתה המייסד והבעלים של המפעל! אתה תפנה את משרדך רק כשאתה תחליט על כך". וכך היה – יהושע עבד במפעל, עד גיל 80 בערך, יום יום ללא היעדרויות, ללא חופשות, ללא מחלות, כל יום משעה 7.30 עד 13.00 עד שאפסו כוחותיו.

אחד הדברים שמלווים אותנו כנר לרגלינו ברכש הם דבריו של יהושע: "עם כל הקשיחות שיש במשאים ומתנים קשים בנושאים כספיים, תמיד תזכרו לשמור על כבוד הספק!"

בספר במדבר ובייחוד בפרשות האחרונות אנו רואים את חשיבות הנהגתם של משה ואהרן, כדי להוביל את עם ישראל לפסגה הנשגבת, הפיכתם מקובץ עבדים במצרים לעם חזק וגאה. משה דואג לכך, שתהיה המשכיות להנהגתו לאחר מותו והוא ממנה את יהושע כמנהיג אחריו.

אנו בניר עציון עוברים בשנים האחרונות תהליך טבעי של פרידה מחברים יקרים, שבנו והשקיעו את חייהם למען הקמתו ושגשוגו של הישוב. זוהי ירושה יקרה מאוד שקיבלנו. האם נדע להשכיל ולמצוא בתוכנו כוחות לבניית מנהיגות להמשך עתיד המשק ובכך לכבד את צוואתם של מייסדי המקום?

ראיתי לנכון לשתף אתכם בכמה זרקורים קטנים לדמותו המיוחדת של יהושע, איש הספר, עם המון ידע בכל תחומי החיים. אדם ישר, צנוע ועניו, שתרם את כל חייו מעבר למשפחתו לחברה השיתופית בניר עציון.

יהי זכרו ברוך!

חשבון נפש בשנת ה-40 לניר עציון

יהושע רייך – מתוך עלון ה-40

משברים פקדו אותנו חדשות לבקרים, חברים עזבו אותנו כי לא האמינו שלישוב יש עתיד. למרות הכל, הישוב הזה הצליח להתגבר על כל המכשולים והבעיות. אין לנו במה להתבייש מבחינה כלכלית וחברתית.

אם אני מתחיל לחשוב מה עבר עלי ואם עשיתי צעד נכון, יכול להיות שאם הייתי יודע לפני ארבעים שנה מה שאני יודע היום לא הייתי פה. אבל כעת, אין לי שום טענות, תלונות וטרוניות. אינני בטוח אם כל אלה שעזבו היו עושים את הצעד הזה לו היו רואים למה הגיעה ניר עציון בשנות ה-90.

בסך הכל זה נותן סיפוק. אתה שותף ליצירה שהתחלת אותה מהתחלה. ליווית את כל תבלי הלידה, משברים והתבססות, הקמת משפחה, הקמת משק, יש דור ממשיך והעתיד מובטח. זה נותן הרגשה טובה ללא ספק!

"לא בשמיים היא..."

קובי ברנשטיין

אנו מכירים מקרוב, הן על עצמנו והן מאחרים- עד כמה קשה לעיתים לקחת על עצמנו התמדה יומיומית של עשייה כלשהיא- אם זה קשור לבריאות, כמו פעילות גופנית, ואם לקביעת עיתים לתורה. עצם המחויבות מרתיעה לעיתים קרובות ומונעת את הצעד הראשון לכוון העשייה, שהרי אחרי שנעשה צעד זה לרוב לא נבין איך לא עשינו זאת קודם לכן...

והנה, על אף קשיים אובייקטיביים וקשיי החלטה של אנשים- מתקיימת בניר עציון מסגרת של לימוד דף יומי, יומיום, חורף וקיץ, בחום נוראי ובגשם זלעפות, בימים רגילים ובזמני שמחות, תמיד מוצאים את הזמן ללימוד. בשנתיים האחרונות נוסף גם לימוד ביום ששי, לאחר תפילת שחרית.

הלימוד קיים כבר יותר מעשור, וישנם חברים ותיקים, כמו יוסף בקרמן, יונה פרידמן וישי קדר- שזה להם המחזור השני שהחלו את לימודו בימים אלו, המחזור הייג העולמי. המגיד של הדף היה בתחילה הרב ישראל, שהגיע מחוץ לניר עציון, ובשנים האחרונות מעביר ומגיד השיעור הוא מכוחותינו אנו, שמעון ויצמן.

ייסוד הדף היומי החל בתרפ"ג, בעקבות חלום ויוזמה של הרב מאיר שפירא, זצ"ל, ראש ישיבת לובלין. המטרה הייתה אכן שכל יהודי, באשר הוא, ללא קשר להשכלתו ולמקצועו, ילמד דף גמרא ביום, וכך היכן שלא יהיה בעולם תמיד יוכל להצטרף ללימוד ותמיד יהיה זה אותו דף בכל מקום.

גם בניר עציון אנו חווים את החוויה הזו, שהייתה שאיפתו של הרב שפירא, בלימוד הדף אנו רואים חברים ותיקים, צעירים, תושבים, ולעיתים קרובות אורחים מהמלון ששמחים מאד שלא צריכים לקטוע את לימודם, אלא ממשיכים בהתמדה גם בתקופת חופשתם. רובם ככולם, אנשים עסוקים, שעשו שינוי מבורך בחלוקת זמנם היקר כדי להתמיד בלימוד לאורך שנים.

יש מפרשים את המילה "מסכת", מלשון אריגה, כמו שמופיע בשופטים: "...אם תארגי את שבע מחלפות ראשי עם המסכת". שהוא כלי האריגה או חוטי השתי שעל הנול. הדמיון לאריגה הוא שהמסכת מקבצת את כל ההלכות המפוזרות של עניין אחד ועושה מהם עניין שלם, כדרך שהאורג עושה בגד מחוטים שונים. ויש מפרשים מלשון "מסכה יינה", שכל מסכת מזוגה ומעורבת מהלכות שונות וכולן תלויות זו בזו ונלמדות זו מזו.

חשבתי על כך, ולדעתי באריגה ובמזיגה הזו, הכוונה גם ללומדים עצמם, ובמיוחד לדרך בה מגיד השיעור מתייחס לכל אחד ואחד. כבר לפני שנתיים שמעון אמר לי - שתדע שבלימוד בחברותא ניתן ללמוד ולהעמיק מכל אחד.. ואכן, שמעון מתייחס לכל הערה ולכל שאלה בכבוד הראוי לה מכל אחד ובכל רמה.. ובסבלנות אין קץ..

לבסוף, לדעתי, כלומד כבר כשנתיים, אני חושב שמגיעה תודה רבה לבנות הזוג של הלומדים, שללא תמיכתן ועידודן היה לנו הרבה יותר קשה ואולי בלתי אפשרי להתמיד.

לאחרונה הצטרפו אלינו כוחות חדשים וכאלו שחידשו ימיהם כקדם-יוסי עדן, יאיר עמיצור, דוד ברמן, שמוליק כץ, טל ליאון.

אני מאחל למצטרפים ולותיקים, לכולנו ביחד, שנתמיד ונממש את האמרה- "יגעת ומצאת – תאמין"!!!

אני מזכיר לכל המתלבטים 2 דברים חשובים וחכמים מפרקי אבות:

"...ואל תאמר לכשאפנה אשנה, שמא לא תפנה."

ובמיוחד לאלו כמוני, שהייתי משוכנע שאם לא אוכל להגיע 365 ימים בשנה לא כדאי להתחיל כלל:

"לא עליך המלאכה לגמור, ולא אתה בן חורין לבטל ממנה..."

אני תקווה שהפוליש יהיה צר מלהכיל את כל הלומדים לעתיד... (לא לדאוג, תמיד יהיה אפשר לעבור לנוף כרמל...) ושנזכה כולנו לסיים את המחזור הזה ועוד רבים אחריו, בהתמדה ובבריאות שלמה.

לשעיה רותם

לשמרית, לנעמה, לסמדר, לעמיר

ולמשפחותיכם

אתכם באבלכם הכבד על

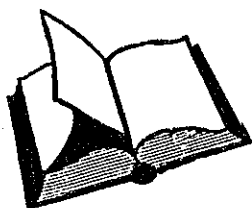
יקירתכם – חברתנו

ציפי רותם ז"ל

עם שאר אבלי ציון וירושלים תנוחמו

הספדים לזכרה של ציפי ז"ל יודפסו בגיליון הבא.

הדף היומי בניר עציון – סיום הש"ס תשע"ב

אבי יהב

"נפנו כולם ואמרו תלמוד גדול, שהתלמוד מביא לידי מעשה"

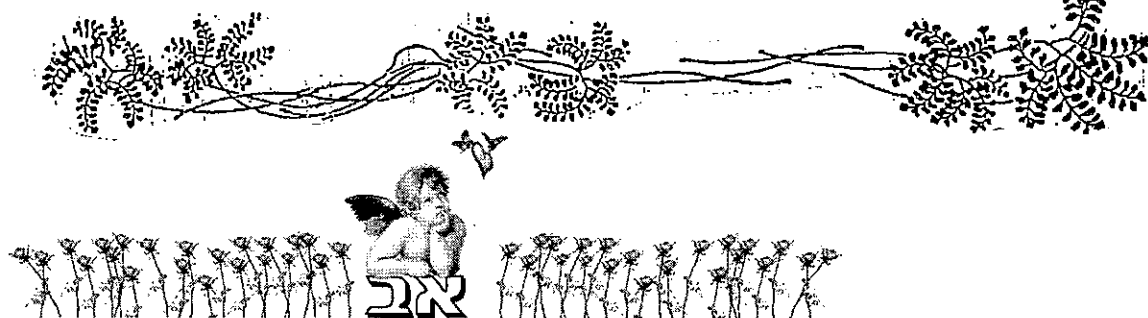
(קידושין מע"ב)

מסכת נידה, המסיימת את הש"ס, מעניקה לו היבט מיוחד, על דרכה של תורה. מסכת זו הינה הידועה יותר, והנוכחת יותר בחיינו, היא השער לחיי משפחה וזוגיות ראויים בראי ההלכה. התורה אוסרת על קיום יחסי אישות עם אישה נידה, וחכמים למדו שאף אסור להתקרב לאישה נידה, כאשר האיסור הוא כמובן גם כלפי מי שאינה אשתו של אדם.

חכמים מצאו טעם ענייני לדיני נידה - תניא היה ר"מ אומר: מפני מה אמרה תורה נדה לשבעה? מפני שרגיל בה וקץ בה, אמרה תורה תהא טמאה שבעה ימים, כדי שתהא חביבה על בעלה כשעת כניסתה לחופה (נדה לא ע"ב). אחד מהפענוחים של מצוות הנידה מכון לחידוש ולהתחדשות בחיי המשפחה. מסכת נידה, המסיימת את הש"ס, הופכת את התופעות הביולוגיות בגופו של אדם – לשערים הפותחים אותו לחידוש הברית שבין איש ובין אשתו, דבר הכרוך "מניה וביה" בחידוש הברית שבין אלוקים ואדם.

כידוע, השבוע חל סיום הש"ס של לומדי הדף היומי. לימוד הדף היומי החל בשנת 1923 ע"י ר' מאיר שפירא (המהר"ם) מייסד ישיבת חכמי לובלין שבפולין, כשהרעיון הבסיסי הוא שיהודים בכל מקום בעולם ילמדו באותה העת את אותו דף גמרא, בהתאם לחלוקה קבועה וידועה מראש וזאת, לא רק כדי לזכות את הרבים אלא גם כדי לתרום לקשר שיאחד את לומדי הגמרא במקומות שונים בעולם. יתכן מאד בשים לב, לתופעת התבוללות ו/או איבוד הזהות היהודית ברמה כזו או אחרת, במקומות שונים באירופה ובעולם.

לרגל סיום הש"ס אף אנו פה בניר עציון התכנסנו "ברוב עם והדרת מלך" לסעודה שלישית בשבת פר' "ואתחנן", אותה הנחה "מגיד השיעור" הרב שמעון ויצמן, שלקח על עצמו את המשימה הלא פשוטה להעביר את שיעור הדף היומי מידי ערב, וכדרכו בקודש ניהל את הכנס ברוב צניעות ובצורה עניינית, שנועדה להדגיש את חשיבות המעמד ומשמעותו, כדי שזה לא יאבד בתוך המולת ההתכנסות.

בדבריו, הדגיש הרב שמעון, בין היתר, את העובדה כי השנה סיום הש"ס נערך ב-"קול תרועה גדול" ומלמד על ההיקף ההולך וגדל של לומדי הדף היומי, מכל מגזרי הציבור הדתי, על גווניו הרבים. כן ירבו הלומדים.

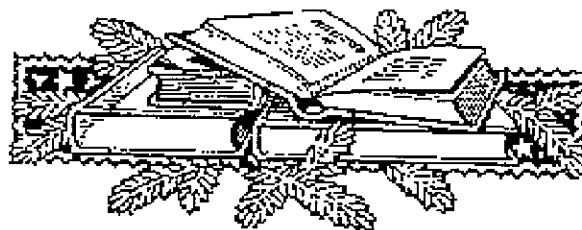
בנימה אישית וכמי שמשתדל להשתתף בדף היומי, אני יכול לומר, שאין ספק שהלימוד היום-יומי תורם רבות, בין היתר, להרחבת אופקים והעמקת הידע הכללי בשאלות הלכה רבות. זאת, ניתן לייחס בהחלט לדרכו של הרב שמעון, שמשקיע רבות מזמנו הפרטי בהכנת כל שיעור ושיעור. הוא מגיע מוכן ויודע לתת מענה לשאלות שונות המתעוררות תוך כדי הלימוד, לרבות דעות ראשונים ואחרונים לאחר עיסוק "בשקלא וטריא" הגמרתי והפסיקה העניינית, הלכה למעשה וניהול השיעור תוך מתן התייחסות תמיד בסבר פנים יפות ומענה ענייני ונכון והכל בצניעות, בנועם ובסבלנות אין קץ.

כל אלה ועוד, מביאים לכך, שעם כל העייפות של השעה המאוחרת עדיין, קיימת מוטיבציה רבה להגיע לשיעור ואפילו לחלק ממנו, מה שבהחלט נותן לביר עציון כ- "מקומה של תורה".

בהקשר זה, אני חייב לציין גם את דבריו של הרב רון באותו המעמד, בו עמד על חשיבות עצם "העיסוק בתורה" לשמה ולא רק "ככלי" למידה לצורך יישום בחיי המעשה, בייחוד אנו שעוסקים רוב שעות היום בטרדות פרנסה וכו'. גם אם לעיתים אנו מגיעים קצת עייפים, מפאת השעה המאוחרת, יש לדבר הוספת מעטה של קדושה.

הדף היומי מתקיים בע"ה כל ערב בשעה 21:00 ועד 21:45 בבית הכנסת (בפוליש) ולאחריו מניין שני של ערבית. כל מי שליבו חפץ מוזמן להצטרף.

לסיום הדברים, בשמי ובשם כל משתתפי השיעור, אנו מבקשים להביע תודתנו והערכתנו הכנה לרב שמעון ויצמן על ההשקעה, הסבלנות הרבה וחלוקת הידע הרב, מנת חלקו של הרב שמעון, עם לומדי הדף היומי. חזק ואמץ ושתזכה להוסיף להגדיל תורה ולהאדירה.

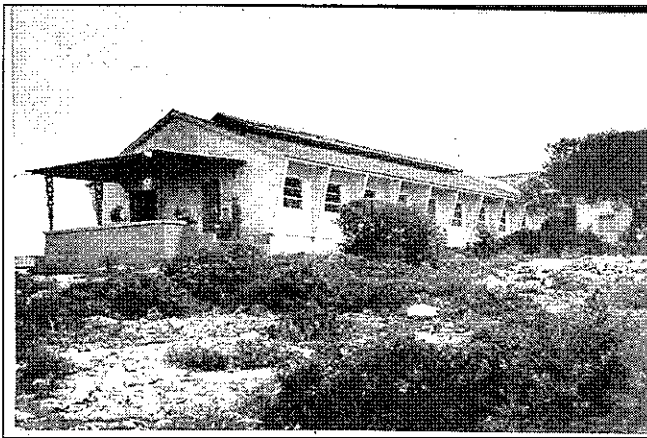

שלום לך חדר האוכל

במשך שנים רבות עמד צריף חדר האוכל בליבו של ניר עציון ונשא בעול.
הוא שימש מקום מפגש ומקום כינוס, מקום לשמחה ומקום לעצב, קירותיו ספגו
את לשד המקום ויושביו.

כעת הגיע הצריף אל סוף חייו ופורק. הוא השאיר חלל ריק בלב הישוב ובלב
תושביו.

פנינו לחברים בבקשה לכתוב לבניר זכרונות ותחושות, והיבול הרי הוא לפניכם.

צריף חדר האוכל בצעירותו

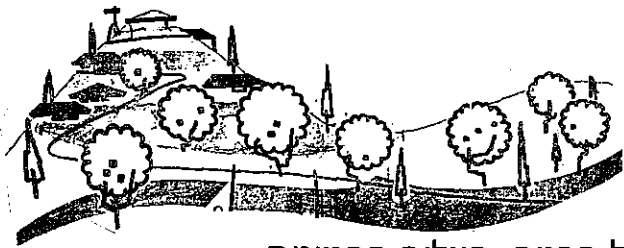

צריף חדר האוכל בזקנתו

הריסת הצריף

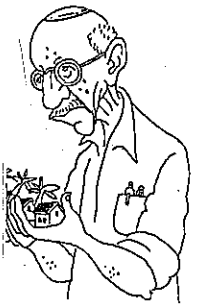

דוד בן דוד: איך הגיע הצריף לניר עציון.

תחילת שנות החמישים. המצב הכלכלי בארץ על הפנים. העליה ההמונית זורמת; הדירות שהערבים השאירו אחריהם כבר התמלאו. אין כסף, אין דיור, אין אוכל, "צנע" כבד. העולים ברובם ניצולי שואה חסרי כל ועניי ארצות ערב (העשירים היגרו לצרפת ולקנדה) והסוכנות אובדת עצות. כדי לפתור ולו חלקית בעיות בדיוור קנתה הסוכנות (נדמה לי, בשבדיה) מאות צריפים ענקיים מפורקים ובאניות הובילו ארצה את הקירות ששימשו בקיבוצים ובמוסדות החינוך חדרי אוכל. אנו עוד ישבנו בעין ח'וד צפון (עין הוד מעבר לכביש). קבלנו את ארבע הקירות ובערב פסח תש"א כשעלינו לכאן ל"פלטה", חיברנו את הקירות ומתחנו גג והבית שימש חדר אוכל כשנתיים. כשהפכנו למושב שיתופי והקמנו בית מרגוע, הצריף שימש חדר אוכל של בית המרגוע.

כשאנו אכלנו בחדר האוכל, התיישבנו לשולחן רעבים וקמנו מן השולחן רעבים וכשהמבראים אכלו בחדר האוכל קיבל כל מבריא סוכריה אחת כדי להמתיק את התה.

כשהרסו את הבניין הרגשתי שקעקעו לי את ימי ניר עציון הראשונים.

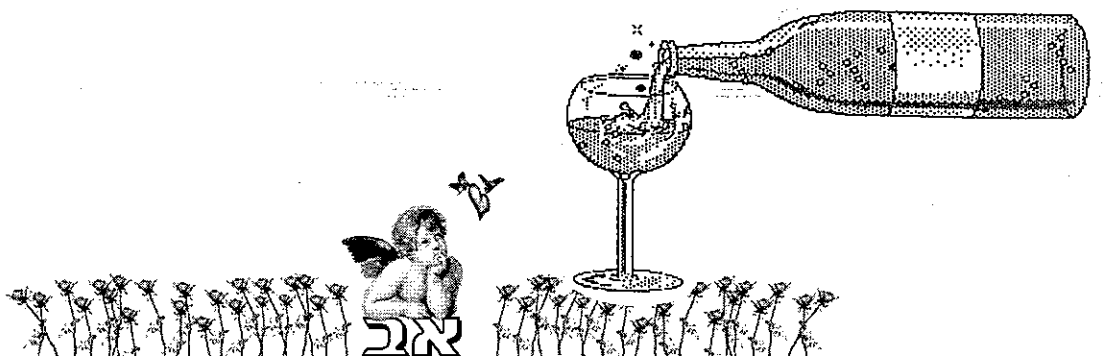
אורה זוהר: צריף של שמחה

יום אחד עברתי בכיכר, פתאום אני רואה שמשהו נעלם. משהו חסר לי בנף אליו הייתי רגילה. הסתכלתי שוב כמה דקות – המקום ריק!!! נצבט לי הלב. הצריף שירת אותנו כל כך יפה.

חיים ואני התחתנו בצריף חדר האוכל בשנת 1957. הזמינו את כל החברים, הבנות הגדולות של המשק הופיעו בריקודים, הכינו לנו עוגה, אבל משום מה השאירו אותה במטבח על קרש ולא הביאו אותה. היו ריקודים והיתה שמחה אמיתית.

אח"כ כשהילדים גדלו חגגנו בו את בר המצווה שלהם.

אני נזכרת ששמחנו שם וקשה לי מאוד להשלים עם זה שהצריף איננו.

יהודית רייך: "אכסניה לכל התכנסות"

הצריף שלנו ליווה אותנו בנאמנות מיום הקמתו כמרכז "תרבותי – חברתי". בשנים הראשונות אחרי הקמתו שימש הצריף אכסניה לכל התכנסות. אפילו חגיגת סוף השנה של ילדי הגן התקיימה באולם זה. ילדי הגן היו הילדים הגדולים של הישוב הצעיר, תקוות החברים להמשך קיומה של ניר עציון, וכולם באו להשתתף בשמחתם.

בקיץ הצריף היה שייך לאורחי בית המרגוע והחברים היו נודדים למקומות שונים ומשונים שבהם ניתן היה להקים חדר אוכל זמני. בחורף הצריף היה שייך לחברים בלבד.

הכל התקיים בצריף: ליל סדר משותף לחברים ולאורחים, תפילות בחגים, חתונות ראשונות, הצגות החוג הדרמטי, חגיגות חנוכה וכמובן שוק פורים, מסיבת ליל יום העצמאות, אסיפות חברים, ומה לא?

כל זה התקיים בצריף המרווח... עד שבא זמנו להתפרק.

צוות חדר האוכל של בית המרגוע ברגע של מנוחה.

עמליה זוהר: "צריף חתונתי"

ברגע שראיתי שאין יותר צריף, תקפה אותי התרגשות גדולה ונעצרה פעימה בליבי. בשנת 1954 התחתנתי בצריף הזה, ששימש חדר האוכל של בית המרגוע של אז. היינו ארבעה זוגות שעמדו להתחתן וביניהם שלמה גריידי ז"ל ושושנה. אחיותיו של שלמה הודיעו, שאם לא עושים לו חתונה לבד, הם יעשו לו חתונה בחוץ. המשק לא הסכים ולמרות זאת לשלמה ושושנה עשו חתונה לבד. נשארנו שלושה זוגות, כשאני ושלוש ז"ל היינו הזוג הצעיר ביותר. בשנה הזו המצב הכלכלי היה גרוע, פשוט גלגלו כספים מבנק לבנק עד שזה התפוצץ... לשנה הזו קראו "שנת הפיצוץ".

כל כלה ישבה בפינה אחרת של הצריף והחופות התקיימו מחוץ לבית הכנסת שהיה אז צריף ועמד בסמוך לבית הכנסת של היום. התחיל מצעד הכלות לחופה על פי הגיל ואני – הצעירה מכולן. נשארתי בצריף לבד בלי אף אחד עצובה ואפילו בוכה. הגיע תורי ואני הלכתי לחופה. משם עשינו את דרכנו לחדר ייחוד ומשם לחדר האוכל. החברים לא השתתפו בסעודה באותם זמנים. ערכו את השולחנות בצורת האות חית וכל זוג קיבל צד אחד מצורת החית. אנחנו היינו האחרונים שהגענו וגילינו, להפתעתנו, שתפסו את המקום שהיה מיועד בשבילנו ולא נשאר מקום ישיבה. אחיו הבכור של שלום ז"ל מאוד נעלב ועזב ברוגז את החתונה והיינו בנתק הרבה זמן.

הצריף שימש עבורי מקור לעוד הרבה זיכרונות. האחד מהם הוא, שהיינו עושים את ליל הסדר ביחד עם המבריאים ובשנת 1958, באמצע הסדר, נסעתי ללדת את בתי דיצה.

הצריף שימש גם לפעולות תרבות. באחת השנים, בשנות ה-60 הייתי בוועדת תרבות וזכורה לי מסיבת פורים, שהנושא שלה היה "סיפורי ילדים" ואני ושלוש ז"ל התחפשו לסבתא ונכדה. לימדתי את שלום ז"ל לסרוג בשתי מסרגות כדי להשלים את הדמות שלו, כלומר: סבתא. באחת המסיבות התארחו אצלנו שושנה דמארי, שביקשה חדר להתאפר ולא היה איפה והמעבר בין המטבח וחדר האוכל שימש לה כחדר איפור.

ההיסטוריה היא ארוכת שנים. יש הרבה זיכרונות על הצריף ששימש אותנו בנאמנות הרבה שנים. זיכרונות יפים ומרגשים שראוי שיכתבו אותם בספר ההיסטוריה של ניר עציון.

יהודית בקרמן: הצריף שהיה ואינו עוד

בנוף הבתים שלנו עמד צריף ישן. יום אחד קירותיו נעלמו. זה היה חלק מהנוף היפה. זה היה חלק מאיתנו.

תחילה שימש הצריף כחדר אוכל לבית ההבראה שבו אנחנו, החברים, עשינו תורנויות בשבתות ובחגים: מסידור השולחנות וכולל מלצרות. גם כשגבנו החדרים החדשים בבית המרגוע עדיין אכלו למטה בצריף.

אחרי שנבנה חדר האוכל החדש למעלה הפך הצריף לשימוש כללי למשק.

בזמן שבנו את בית הכנסת שלנו שימש הצריף לתפילות בימים נוראים, כאשר ילדינו הקטנים משחקים ליד בריכת הדגים ולפעמים גם נופלים למים!

בשבת ערכנו קידושים. מסיבות בר-מצווה, חנוכה ופורים. בשמחת תורה חגגנו בו שבת חתן בראשית ושבת חתן תורה. גם מצות לפסח אפו בו חברים וילדים. הצריף שימש גם לפעולות תרבות, כולל קולנוע, שיעורים לסידור פרחים ויצירות שונות.

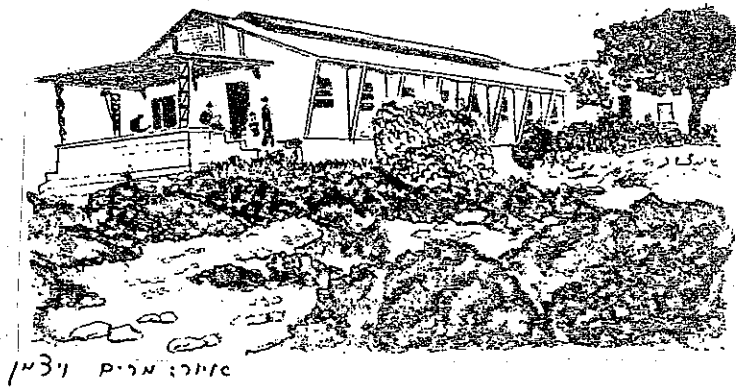
צריף של זיכרונות טובים הוא, ואינו עוד.

מסיבה בחדר האוכל

יעל שאול : "ילדות נשכחת"

"צריף ירוק לא רחוק

בית הספר

מי נשאר מי עבר

מי עודנו מה שהיינו

פעם מזמן

מה עוד מביא אותנו תמיד

אל אותה ילדות נשכחת..."

אני מרגישה שמילים אלו מתוך השיר "ילדות נשכחת" שכתב יעקב גלעד, מספרות יותר מכל את מה שהלב חש, הצריף שלנו שעבר גלגולים כה רבים, שהיה חלק בלתי נפרד מחיי וליווה אותי בתקופות השונות-

כילדה – זוכרת את מסיבות יום העצמאות שבצריף בהן רקדנו על הבמה לפי מנגינת השיר "סובי סובי ממטרה לפזר פניני אורה..." ו"הרונדו" המסורתי בסוף המסיבה,

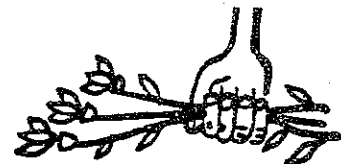
ואח"כ כשגדלתי קצת – עדיין לא הגעתי לגיל המתאים למסיבת פורים, אבל הסקרנות היתה כה גדולה אז טיפסנו על החלונות והצצנו מבחוץ לראות מה עושים המבוגרים? איך הם חוגגים?

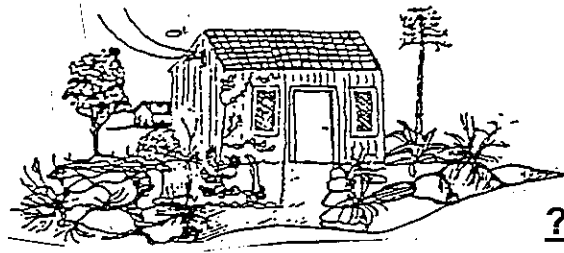
ובגיל העשרה – עבדנו בחופשות הקיץ בצריף שהיה חדר האוכל של בית-הארוחה וקבוצות u.s.y של נוער מארה"ב התארחו בצל קורתו ובשל כך זכיתי לאין ספור שיחות ארוכות ומרגשות עם פנינה בן-סירא ז"ל ושרה שיפמן תבדל לחיים ארוכים. למדתי מהן רבות והן היו לי מקור השראה לאופטימיות גם בזמנים קשים...

כנערה – חוג אפיה שמיכל חרמון העבירה לנו הבנות ובכל יום חמישי חזרנו עם עוגה מפוארת הביתה.

וכשהתבגרתי – זכיתי לחגוג בצריף שלנו את השמחות של משפחתנו – בריתות, בר-מצווה, סעודת הודיה לרועי שלנו לאחר שהשתחרר מבית החולים...

הצריף שלא היה מפואר במיוחד אך כולו הקרין חום ואהבה – הצריף שלנו – חלק מחיי – חיינו.

נירה רון: איך לא עשינו דבר למענו?

ימים רבים ראינו איך הצריף שלנו הולך ומזדקן, הולך ושוקע, הולך ומתערער ולא עשינו כלום!

הצריף הזה שימש אותנו במשך 60 שנות קיומו בנאמנות לכל מה שנזדקקנו. בתחילה היה חדר אוכל לקיבוץ ואח"כ לבית המרגוע, הוא היה אולם למסיבות, הוא היה אולם ריקודים, הוא היה אולם קולנוע, הוא היה חדר חוגים, היה חדר יצירה, היה אולם תערוכות ואולם מכירות, היה אולם טכסים והיה בית כנסת, היה שוק פורים, היה מחסן ומאפיה לאפיית מצות לפסח, ובוודאי עוד כמה דברים ששכחתי.

לעיתים היינו משפרים את מראהו, ע"י קישוטים שנתלו על הכתמים, על הסדקים. לפעמים הכנו וילונות מעל בד, או מפסות נייר קרפ. קישטנו אותו בהתאם לארוע העומד להתקיים בו כשאנו משתדלים לכסות על פגמיו.

תמיד היה חם ומזמין ונדיב, הוא היה מקום הכינוס שלנו בשמחה ובעצב. בעצם כשאני חושבת על כך, רוב ההתכנסויות שלנו בו היו שמחות. הוא היה שנים רבות לב הישוב שלנו, בדרך כלל לב שמח.

לפני כשנה שמו סביבו גדר עם שלטי אזהרה מפני התמוטטות, ועדיין לא עשינו למענו כלום!

הנה הגיע היום בו החלו לפרקו. קודם הסירו את הרעפים ואח"כ הפילו את הקירות. כשראיתי בכך נצבט ליבי בכאב - חדר האוכל היפהפה שלנו! האמנתי שהוא יעמוד על תילו לעד, מספר את סיפורה של ניר עציון.

כעת כשאני עוברת אני חוששת להפנות מבטי למקום בו עמד חדר האוכל. היום אחר הצהרים כשהייתי עם נכדי בגן השעשועים הרמתי את עיני לכיוון המרפסת של חדר האוכל ולא היה שם כלום... איך לא השכלנו לשמור עליו ולשמר אותו?

עכשיו יש לנו מקום ריק ועלינו לחשוב במה אפשר למלא את החלל הכואב הזה. הייתי רוצה שיהיה שם משהו ציבורי שחלק ממנו יזכיר לנו את חדר האוכל ובעיקר את המרפסת היפה עם המדרגות משני צדדיה. יש רעיונות?

אלעד בן דרור: זיכרון מצריף חדר האוכל – דרשת בר-המצווה שלי

הצריף שפורק לאחרונה התברך בהרבה תכונות טובות אבל האקוסטיקה שלו לא הייתה אחת מהן. בקידושים הרבים שבילנו בו בשבתות וחגים היה אוכל בשפע ואוירה חמימה אבל את הדרשות שהושמעו שם קשה מאוד היה לשמוע וגם השירה המשותפת בדרך כלל התקשתה להמריא. המציאות הזאת לא ממש נלקחה בחשבון בהכנות לקראת בר המצווה שלי. בן-הדוד המלומד של אימי הכין עבורי דרשה לקידוש (קראו לזה קידוש? לא זוכר. בכל מקרה זה לא דמה לקידושים של היום – אלא זו הייתה ארוחה מלאה סביב שולחנות ערוכים-ערוכים וארוכים-ארוכים. תוכנית מלאה לאחר תפילת שבת בבוקר). הדרשה הייתה "כפתור ופרח" – עם כל המרכיבים הנחוצים. הבעיה שהיא הייתה ארוכה מאוד. כמה ארוכה? שלושה דפים כתובים בצפיפות משני צידי הדף – שישה עמודים להקריא. ביקשתי לצמצם אבל זה לא ממש עזר – הרי צריך גם את הרעיון מהפרשה, גם מה כל הפרשנים אומרים על זה, גם את הקשר לאירוע וכמובן תודה להורי שהביאוני עד הלום ולכל מי שעזר וטרח.

את שלושת הדפים מספרתי וסידרתי – ו"בזמן אמת" הושבתי לידי את בן דודי הצעיר והמוכשר שימסור לי את הדפים לפי הסדר. וכפוף, כשהתחלתי לקרוא, היה שקט מסוים לפרק זמן קצר, ואח"כ לחשושים, רעשים וקולות ואני שמנסה למשוך למרות הכל ולסיים את המשימה שנמשכה ונמשכה. סיימתי את עמוד 1 וגם את 2, קיבלתי עוד דף והתחלתי להקריא אותו, אלא שאחרי פסקה קצרה הבנתי שאני מקריא את הדף הלא נכון: במקום לקבל את הדף השני קיבלתי את הדף השלישי והאחרון. הרמתי את העיניים מהדף. סביבי ישבו קומץ בני המשפחה הקרובה ששמעו מה שקראתי – אבל זה היה נראה שאף אחד מהם לא ראה שיש איזה שהיא בעיה. ים האנשים הגדול הרי ממילא לא שמע, ואני סיימתי את דרשת בר המצווה (מקוצרת בשליש), וזכיתי למחאות כפיים ולתשבחות על הדברים. זה נדמה שמחוץ לקרוב המשפחה שהכין את הדרשה אף אחד לא ממש שם לב. זה העלה בי כבר אז הרהורים נוגים על כל העסק ולימד אותי כמה דברים על דרשות ובכלל. לפני כמה שנים נזכרתי במפתיע באירוע הזה. זה היה בדיון במזכירות על החריגות בתקציב של "המועדון החדש" ובאופציות לרעיונות כאלה ואחרים במה לקצץ. הרעיון לקצץ באופן שיפגע באקוסטיקה עלה...וירד. עם כל הסימפטיה לצריף חדר האוכל הישן וכל הזיכרונות היפים מהמסיבות הרבות שחגגנו שם כעת אנו במקום הרבה יותר טוב: דרשות בר המצווה יותר קצרות, ארוחת הצהריים הוחלפה בקידוש קליל ואם אנו כבר באולם...האקוסטיקה – משהו משהו!

פסי מאור: "ההיסטוריה של ניר עציון"

בטבורו של המשק עמד צריף חדר האוכל, שריד ופליט מימי הקיבוץ ומגלגולו הראשון של בית המרגוע שלנו. הצריף היה תמיד לב ליבו של הישוב, ולו יכלו קירותיו לדבר היו מספרים לנו את ההיסטוריה של ניר עציון כולה.

כילדים שנולדו כבר במשק השיתופי, הכרנו מציאות בה משמש הצריף כקודש הקודשים של ה"מבריאים" בימי הקיץ ולנו אסור לדרוך ככה סתם על פתחו. אולם בחורף הוא היה שלנו, של החברים והילדים. עונת בית המרגוע נפתחה בפסח והסתיימה במסיבה חגיגית בסוכות. באותו אולם סעדו האורחים את ליבם ובערב התקיימו בו הופעות אמנים וסרטים. מבחינתנו הילדים, הצריף היה מזוהה עם בית המרגוע ואנו היינו מרותקים וסקרנים לגבי כל מה שהתקיים בתוכו: האורחים שהגיעו וילדיהם שעזבו ביקשנו להתחבר וכמובן האוכל שהוגש בו אשר היה לעיתים, בגדר משאת נפש עבורנו. למשל: מלפפון בפסח או תפוח עץ בסוכות... מי היה מאמין כיום?

לאחר סוכות התרוקן הצריף מאורחיו ושימש כמקום התכנסות לכל חג ועצרה, חוגים וסרטי קולנוע. אני זוכרת, שבימי הגשם היו מפזרים נסורת על הרצפה שהייתה נדבקת לנעלינו המרובבות בבוץ. עד כזה ט', אסור היה לנו להיכנס למסיבות של המבוגרים. טוב שהיו לצריף כל כך הרבה חלונות שיכולנו להציץ דרכם בתקווה, שאף מבוגר לא יתפוס אותנו. אבל גם מסיבות הילדים התקיימו בתוכו ועל במתו שרנו במקהלה, ניגנו בתזמורת והצגנו הצגות לעיני כל ציבור המשק.

כשהוקרן סרט לילדים הגענו מצוידים בכריכים ובתוכם חביתה חמה והריחות מעוררי התיאבון מילאו את כל חלל הצריף. איך שנכבו האורות נפתחו חיש הארזות ונשלפו הכריכים הנחשקים. לפעמים היה נדמה לי, שהסרט הוא רק תירוץ לפיקניק. כל זה לא עזר למקרין הסרטים המסכן, שלא היה אחראי לאיכות הסרטים שהגיעה אלינו, ובכל פעם שהסרט היה נקרע (וזה קרה הרבה...) זכה לקריאות בוז מהקהל: אוווו...

כשגדלנו והגענו לגיל העבודה נשלחנו לעבוד בחדר האוכל. ומה לא עשינו שם? ניקינו "כלים קטנים" (מגש למלח, פלפל, מיץ לימון ומחזיק מפיות), שטפנו רצפות, ערכנו שולחנות וכשסמכו עלינו יותר הפכנו למלצריות. יש להודות, כי כמקום עבודה היה צריף חדר האוכל הרבה פחות אטרקטיבי.

שעות רבות מאוד בילינו בין כותלי הצריף בארגון מסיבות ובקישוט האולם, בריקודי עם, בחוגים (רקמה תימנית, יוגה ומחול), בשוק פורים ובמסיבות יום העצמאות אך היינו ספונים בין כתליו גם ביום השואה וביום הזיכרון. חדר האוכל היווה מוקד ומרכז להורינו, לנו וגם לילדינו. כל כך הרבה שמחה, התרגשות וגם צער ידע הצריף עד כי קרס ונטה ליפול.

בצער רב ראיתי כיצד הוא הולך ונהרס במקום להיות אתר שימור למען הדורות הבאים. עם פירוקו נפער חלל במקום בו עמד עד לאחרונה וגם בליבות רבים מאיתנו.

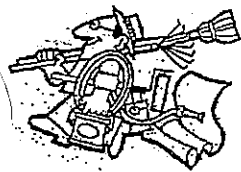
מירי ודוד בן סירא: הצריף

מועד בר המצווה של בנינו יאיר הולך וקרר, הימים קרים והחורף בעיצומו. אנו שואלים את עצמנו היכן נוכל לקיים קידוש בשבת לכל המשק? חדר האוכל היה במצב נורא.

בצר לנו פנינו לאלו וינקלר וליגאל רון והם נרתמו לעזור לנו. תוך כמה ימים הורידו את המחיצה שהיתה באמצע הצריף, חיזקו את הגג, תמכו היכן שצריך ואז קרה הברוך - אחד הקירות בכניסה יצא מהבסיס והתרחק מהקיר.

צוות הבניין שלנו לא התייאש, עם הרבה תושייה ומאמץ הצליחו בעזרת המניטו וג'יק להחזירו למקום, ולקבעו עם יתדות ברזל בחזרה למקום.

ומאז נערכו בצריף עוד אינספור אירועים, מסיבות ושמחות של הרבה משפחות מהמשק.

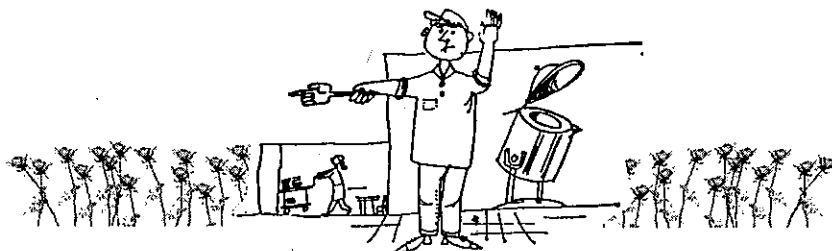
מיכל חרמון: "בתו של מנהל מטבח בית המרגוע"

סביב הצריף הזה הסתובבו רוב שנות חיי הצעירים. מכיוון שאבי (הלל למפל ז"ל) היה מנהל מטבח בית המרגוע, בייליתי שם שעות רבות עם אחותי לאה ז"ל בשבתות, בחגים וסתם בימי החול. היינו מחכות שם, שאבא יגמור עבודתו בלילות שבת או חג ויבוא הביתה כדי שגם אנחנו נוכל לקדש ולאכול את ארוחות השבת והחג.

זכור לי ליל הסדר אחד, שהיינו אמורים לחגוג עם כל האורחים כי אבי עבד, אבל לא מצאו לנו מקום לשבת... אהבתי מאוד לבלות שם כי חלק גדול מבני משפחתי עבד בבית המרגוע: קלרי (יפה, על שמה גן הילדים נקרא "גן יפה"), דבורה ווילי כהן ואבא כמובן.

יש לי הרבה זיכרונות ממסיבות ואירועים שונים שחגגנו בצריף. שם חגגנו את מסיבת בת המצווה שלי, של נירה רון, עירית מיכאלי ז"ל ויוסי ציקוני. ומאוחר יותר את הבריתות של אורון והלל.

היו זמנים יפים שחלפו ואינם עוד מהצריף הזה, שהיה היפה והמיוחד מכל המבנים במשק.

בתיה וולף: "פינת תמיד מאחורי הצריף"

צריף חדר האוכל נעלם. יחד עם היעלמותו נעלמו גם הרבה חוויות שקשורות בו. הצריף היה מקום חשוב ומרכזי בחיי הקהילה של אז. הרבה שמחות נערכו בו, החל מחתונות, מסיבות בר/בת מצווה, מסיבות גיוס לבנים, ארוחות משותפות ביום העצמאות, שמחות בחגים וכו'. את חגיגת בר המצווה של שני בני הגדולים ערכנו בחדר האוכל.

הצריף שימש גם כחדר אוכל לבית המרגוע בטרם נבנה בית ההארכה למעלה. כמו כן זכורה לי פינת החמד מאחורי הצריף: דשא קטן עם ספסלים ופרחים ובריכת דגים, שלא פעם נפלו ילדים קטנים לתוך המים. כמו כן שמשה הבריכה לתפילת תשליך בראש השנה.

כעת נשארו לנו הוותיקים רק זיכרונות.

הצריף בשמשו חדר האוכל של בית המרגוע

נחמה אופיר: צריף חדר האוכל = סמלה המובהק של ניר עציון

(עם) ישוב שאינו מכבד את עברו, ההווה שלו בעייתו ביותר ועתידו לוט בערפל..." (יגאל אלון).

בושה וכלימה להרס המבנה ההיסטורי של בית המרגוע!!!

מה שלא עשו השריפות עשו חברי המשק בעצמם.

ישובים רבים השכילו גם להפיק תועלת כלכלית משימורם של המבנים ההיסטוריים.

יש רק עוד שני מבנים כאלה בארצנו ושלנו היה היפה שבשלושת המבנים הללו.

מאיר שילה (שורץ): "שולחן פינג-פונג במרפסת"

חלק מילדותי העברתי במרפסת צריף חדר האוכל ליד שולחן הפינג-פונג. נהגנו להציץ לסרטי המבוגרים שהוקרנו בימי שלישי ובהפסקה היינו בורחים לבריכת הדגים כדי שלא יגלו אותנו.

אני זוכר את ערבי הריקודים ואת מסיבת בר המצווה שלי שנחגגה שם. מאז שהיינו בכתה ה היינו מופיעים במסיבות חנוכה במשק והמבוגרים היו משתאים לראות אותנו, הילדים הקטנים והחמודים. בפורים היינו מציצים מהחלונות במסיבת החברים וכשגדלנו השתתפנו בעצמנו במסיבות שלהם.

יוסף בקרמן: סמל לניר עציון

בזמן שעדיין לא היה חדר אוכל לבית המרגוע וכל האורחים אכלו בצריף, היה למשק מפעל חפצי חן "ניר-חן" שייצר גם חפצים מכסף. אז החליטו להוציא גם מחזיק מפתחות עם תבליט של הצריף – חדר אוכל עם הצד שפונה לנף חוף עתלית והים. היות שאני כתבתי את המכתבים והחשבונות ליצוא עבור המפעל, כשנסגר, קיבלתי מתנה מבין החפצים שלא נמכרו, את מחזיק המפתחות היפה הזה.

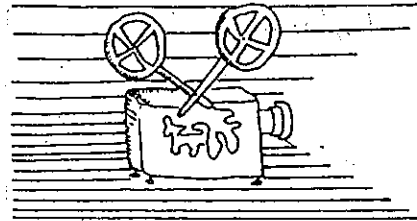
דוד ברמן – לבנות אותו מחדש בדיוק כמו שהיה

שנתיים לאחר שהגענו לניר עציון, הגיע בר המצווה של בנו הבכור דני וחגגנו אותה בתוך חדר האוכל.

כעבור שנתיים חגגנו בו את בר המצווה של בנו השני אורי. חגגנו את המסיבות עם החברים באווירה טובה ונעימה. היה יפה מאוד. אח"כ רחל עבדה במלצרות עם ה-U.S.Y והיא נהנתה מאוד. כמובן, בכל פורים הופעתי עם חברים אחרים בבצורת, על הקיר שנשאר לבן הקרנתי סרטים למבוגרים וילדים.

היינו אופים בו מצות לפני פסח, עם תנור שעמד באמצע האולם. היו הרבה דברים יפים בחדר האוכל הזה, הוא היה תזכורת לעבר היפה של ניר עציון. כל זה נשאר בליבי ועד שאני חושב שכדאי לבנות אותו מחדש בדיוק כפי שהיה.

רות בן ארי: "צנזורה בקולנוע"

זיכרון קטן מהצריף שאיננו: זה היה לפני כ-39 שנה. ראובן הזמין אותי לפגישה ראשונה לראות סרט שהקרינו לחברים בצריף (פעם היה דבר כזה), מה עוד שראובן היה המסריט. תוך כדי הסרט הייתה סיטואציה בסרט אשר לא התאימה לטעמו של אחד החברים. הוא פשוט הושיט יד וחסם את המסך... כך היה!

דפנה בן-סירא: "אולם קולנוע"

זכור לי, שפעם בשבוע היינו מגיעות: דפנה, יסמין ואילנה מעין הוד לניר עציון כדי לראות סרט שהיה מוקרן פעם בשבוע בצריף חדר האוכל. היינו יושבים, כולם, עם הסנדוויצ'ים ורואים סרט.

מאיר בן סירא: "צלצול הפעמון"

זכור לי בצורה ברורה כחלק מחיי היום יום שלנו, שהצריף שימש כחדר האוכל של בית הארחה וזה היה ממש חלק מרכזי בחיי היום יום של ילדי ניר עציון והחברים. אני רואה ממש, את אמא שלי יוצאת עם הפעמון וקוראת לאורחי בית הארחה לבוא לאכול בחדר האוכל.

אחר כך הגיעו קבוצות של הילדים האמריקאים (u.s.y), שהיו גם הם חלק מהנוף של הישוב.

זכורות לי גם מסיבות של חברי המשק: חנוכה, פורים ועוד. אנחנו הילדים, היינו מציצים דרך החלונות כי לנו אסור היה להיכנס ודוד פלבניק ז"ל היה יוצא עם אוכל ונותן לנו.

הייתה הרגשה טובה וכיף.

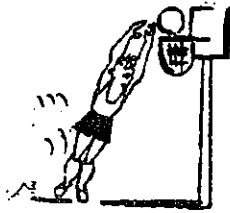

לזיכרון

- י"ד בסיון תשי"ד	משה פריד ז"ל
- ט"ז בסיון תשמ"ב	גד אברהם רז (רייסמן) הי"ד
- י"ז בסיון תשנ"ג	טובה שטייך ז"ל
- ט' בסיון תשנ"ו	בנימין וולף ז"ל
- כ"ח בסיון תשס"ו	שרה קלוש ז"ל
- י"ב תמוז תשי"ד	אליהו קוסקס ז"ל
- א' דר"ח תמוז תשמ"ב	ג'זהר סוזאן מוטמט ז"ל
- כ"ד בתמוז תשמ"א	שינדל הירש ז"ל
- כ"ד בתמוז תשנ"ו	אבנר מעודד גריידי ז"ל
- א' תמוז תשס"א	עזריאל ברוק ז"ל
- כ"ד בתמוז תשל"ז	יהודה וולף ז"ל
- י"ב בתמוז תשס"ב	יעקב רון ז"ל
- י"ט תמוז תשס"ב	יעקב אופיר ז"ל
- ט"ו תמוז תשס"ג	יצחק בן סירא ז"ל
- כ"ז אב תשמ"ד	עליזה פריד ז"ל
- ט' באב תשמ"ט	אסתריה לוי ז"ל
- י"ז אב תשס"ג	לסלו קול ז"ל
- ד' אב תשס"ד	עליזה סעדון ז"ל
- כ' אב תשס"ו	יונה מוטמט ז"ל
- כ"ב אב תשס"ט	לאה וייסמן (למפל) ז"ל

רשמים ומסרים מאולימפיאדת לונדון

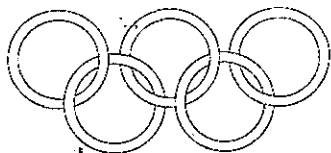
הרב רונן לוביץ

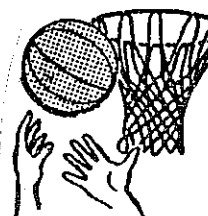
האולימפיאדה עומדת להסתיים, אך לא יתכן שאירוע כה גדול, יעבור מעל ראשנו מבלי שיטביע חותם כלשהו. המשחקים האולימפיים ריכזו אליהם את תשומת הלב של כל העולם (ואשתו, לפעמים...), במשך למעלה משבועיים, והיקפים שאין להם אח ורע. מן הראוי שנפיק מהם כמה לקחים לעתיד. להלן עשר מסקנות שהפקתי מאולימפיאדת לונדון, אף מבלי להיות שם:

1. בכל תחרות יש חוקים וכללים קבועים, נוקשים וקפדניים. לפעמים הם נראים לנו לא הגיוניים או לא צודקים. ברם, אין ברירה כולם חייבים לקבל על עצמם את כללי המשחק. (לפעמים הכללים הם אפילו אנטי-ישראליים, לדוגמה: למה מפסיקים קרב ג'ודו אחרי 43 שניות ואיפון, תנו לישראלי את 3 הדקות שמגיעות לו. אולי הוא יעשה ליריב הגרמני שני איפון וינצח...).
2. כל חלקיק זמן יכול להיות בעל ערך עצום. קחו לדוגמה את האצן המהיר בעולם, אוסיין בולט. באליפות העולם האחרונה באתלטיקה הוא נפסל בגלל שהקדים לזנק במאית שניה לפני הזמן. במקום לזכות בזהב, את המסלול הוא עזב, והכל בגלל חלקיק זמן קטנטן.
3. כדי להצליח במשימות חשובות יש צורך בהמון כוח רצון, בהשקעת מאמץ ובהתמדה רבה. אדם יכול להיות מוכשר מאוד, אבל שום ספורטאי לא הגיע לפודיום מבלי שמיצה מעצמו את שלוש התכונות הללו עד תום: רצון, מאמץ והתמדה, ומבלי שהשקיע באופן יום-יומי בהכנה המתמדת לקראת האתגר אליו התכונן.
4. צריך להתקדם תמיד בשלבים. לא מתחילים לקפוץ לגובה בגובה המרבי. לא מתחילים להתאמן בדרגת הקושי הגדולה ביותר. כל ספורטאי יודע שעליו להתקדם בהדרגה. מי שקופץ מעל הפופיק – לא יגיע למשחק האולימפיק.
5. בעת ביצוע המשימה צריכים להתרכז בה באופן מכסימאלי. אפילו מתעמלת מחוננת עלולה בשבריר שניה של היעדר ריכוז ליפול מהקורה. (אני לא מבין מלכתחילה איזו אימא מרשה לבת שלה לעלות על קורה...).
6. בזמן התחרות צריכים להיות במתח בריא, לא בלחץ מוגזם ולא בשאננות מופרזת. מתח סביר מזהים את האדרנלין, ומזרז את הספורטאי. מתח רב מידי או הרגעה שיוצרת אדישות, עלולים רק להזיק.

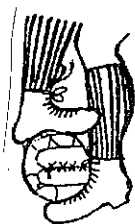
7. צריך להציב רף ציפיות ריאלי. יש מדינה קטנה במזרח התיכון שבה מפתחים ציפיות מכל ספורטאי שזכה אי-פעם להישג בינלאומי כלשהו, שבאולימפיאדה הוא ישחזר את הישגו ויכפיל אותו, ושכל שאר המתחרים יתפסו בדיוק במשחקים האולימפיים יום גרוע במיוחד. באותה מדינה שולחים לאולימפיאדה 37 ספורטאים, ומצפים מהם שיחזרו עם 38 מדליות. כאשר הציפיות אינן מתממשות (מעניין למה?!) שוקלים להקים ועדת חקירה ממלכתית או לפחות ממשלתית. (אני מציע ועדה ממלכתית לקביעת רף ציפיות ריאלי לפני, במקום ועדת בדיקה אחרי. יש לי גם שם לוועדה זו: ועדת למ"ה – למען מניעת האכזבות).

8. צריכים לדעת להתמודד עם כישלונות. אם כל ספורטאי היה מפחד מכישלון, וכל ספורטאי שנכשל היה נופל לתהומות הייאוש, היו מגיעים לאולימפיאדה רק ספורטאים בודדים. היכולת להגיע להצלחה מחייבת מסוגלות להתמודד בגבורה ובתעצומות נפש עם הכישלון. הרי רק מי שלא שוטף כלים לא שובר, ורק מי שלא מתחרה לא נכשל. ["בלונדון הייאוש נעשה יותר נוח", שרה חווה אלברשטיין, אבל מי בכלל רוצה ייאוש?!].

9. צריכים לדעת להתמודד עם הצלחות. אם כל ספורטאי שהצליח בתחרות כלשהי היה שוקט על שמריו ונח על זרי הדפנה, הוא בוודאי לא היה זוכה להצלחות נוספות.

10. במשחקים קבוצתיים דוגמת משחקי הכדור יש צורך במשחק קבוצתי מגובש ומלוכד. אם כל שחקן ינסה להרשים בביצועים אישיים במקום לחשוב על טובת הקבוצה כולה – כול הקבוצה תפסיד. כאשר כל שחקן פועל למען הקבוצה – כל שחקנים מצליחים. עיקרון המפתח הוא: אחד בשביל כולם, וכולם בשביל אחד.

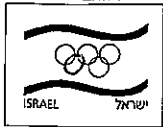

כיוון שאת אולימפיאדת לונדון פספסנו, ולאולימפיאדה הבאה בריו דה-ז'נירו כנראה לא נגיע, נראה לי שכדאי ליישם את כל המסקנות הללו בתחומים אחרים של חיינו, וחשובים לא פחות:

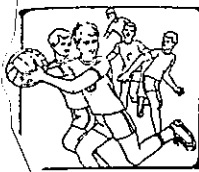
1. נשתדל לשמור על הכללים, גם אם לא תמיד אנו מבינים אותם. [בענייני מצוות והלכה העיקר המצווה ולא ההבנה].

2. נקפיד לנצל כל חלקיק זמן בצורה יעילה עד כמה שניתן. [בלימוד תורה: כל דקה – שווה מצווה].

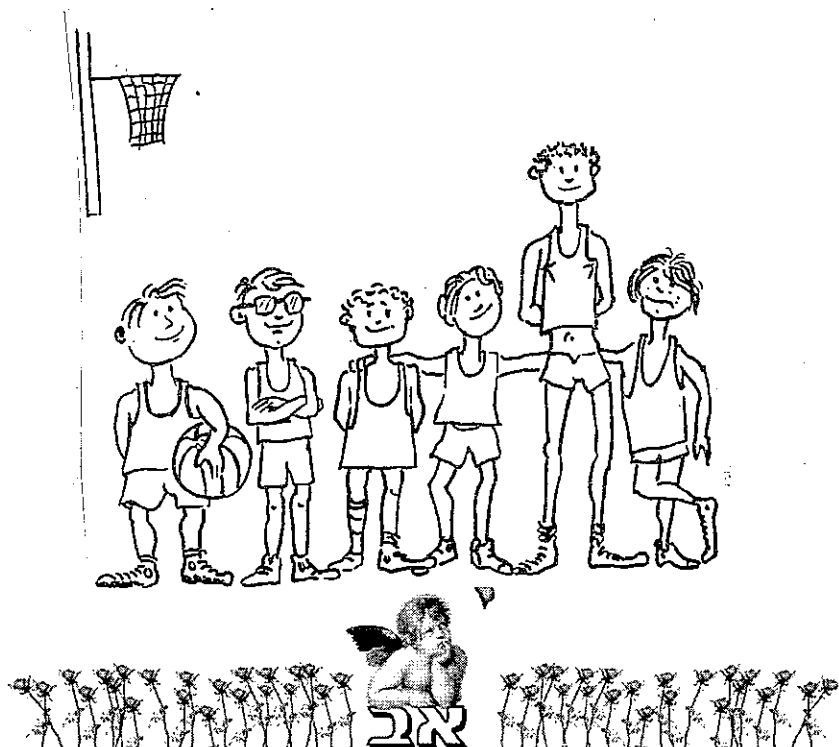

3. נשקיע מאמץ, ונגלה יכולת התמדה על מנת לבצע את מה שבאמת חשוב לנו. [בעבודת ה': "לפי הצעה - השכר". העיקר הוא ההשתדלות].
4. נשתדל להתקדם כל הזמן ולתקן את עצמנו בהדרגה. [בניית האישיות לפי סולם של מידות, עולים בו שלב אחר שלב].
5. נתרכז במעשינו [וכידוע: "מצוות צריכות כוונה", ובעניין התפילה: תפילה בלא ריכוז וכוונה כגוף בלי נשמה].
6. נשמור על רמת מתח נכונה ובריאה. [צריך להיזהר מדתיות עצבנית, ולהישמר משאננות המביאה לידי עבירה].
7. נציב לעצמנו רף ציפיות ריאלי מעצמנו. [בפרס ישראל למפעל חיים כנראה כבר לא נזכה, אבל מדוע שלא נעשה מעשה אחד של חסד כל יום, או התנדבות אחת לשבוע?]
8. לא נתרגש יותר מידי מכישלון, ולא ניפול לתהום הייאוש והמרירות. כבר אמר אחד המתגברים הגדולים: "אין יאוש בעולם כלל" [ואני מוסיף: המרירות מהשטן...].
9. אם הצלחנו בעשייה כלשהי, לא נחלק לעצמנו מחמאות, אלא נשאב עידוד לדרוש מעצמנו עוד. [לא נאמר: "כוחי ועוצם ידי עשה לי", אלא נכיר תודה לה', ונמשיך להתאמץ. כי החיים מושכים במעלה הר, ודורשים השתדלות מתמשכת ומתמדת].
10. החיים אינם תחרות שחיה או אתלטיקה אלא משחק קבוצתי. [אנחנו לא לבד כאן בעולם, אלא חיים ביחד, ואם כל אחד יתרום ויעזור לאחרים כפי יכולתו, לכולנו יהיה טוב יותר].

אינני בטוח שכללי הזהב הללו, יובילו לזכייה במדליות זהב, אבל אין לי ספק שמי שישכיל ליישם אותם - ייטב לו וייטיב לעולם.

שפע ברכות למזל טוב!

לפסי ויורם מאור
ליהודית רייך
לנישואי

עילם עם עטר

נכד ליהושע רייך ז"ל

לנירה ויגאל רון
לשרה שיפמן
לציפי רון
לנישואי

זיו עם שרון

נכד ליעקב שיפמן ז"ל
ליעקב רון ז"ל

לחיה ויזאל רז
לזאב ורחל רייסמן
לנישואי

כרמל עם רוית

נכד לדבורה ודוד פלבינק
ז"ל

לבר המצווה

עידן

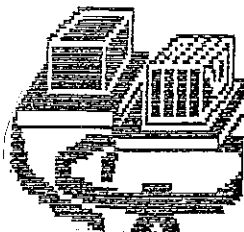
לחנה ודורון בן ארי
לרותי וראובן בן ארי
בן

ללאה וישראל בן-ארי
ז"ל

לבר המצווה

אמתי

לאורית וביר שער

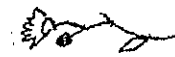

שירבו שמחות במעוננו

לאילנה ודני בלכמן
לדבורה ווילי כהן
להולדת הנכדה- גינה

חן

בת לשיר וטל שפיגל

לחנה ואריה זריבי
להולדת הנכד

הראל אפרים מנחם

בן להדס ורעי בוקע

למירי ודוד בן סירא
לנחום בן סירא
להולדת הנכד הנין

אוהביה נתן

בן למיכלי ויונתן סידון
בן לפנינה בן סירא ז"ל

ליהודית ויוסף בקרמן
להולדת הנין

גלעד לוי

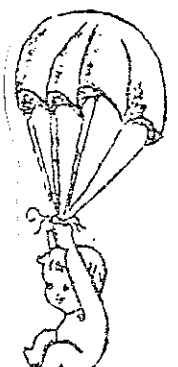
נכד לרחלי ז"ל ובני לוי

לחיים הילף
להולדת הנין

אהרון

נכד לאסתר ואליעזר פרנקו
בן לחנה הילף ז"ל

"בשעה שברא הקב"ה את האדם, נטלו והחזירו כל אילני גן עדן ואמר לו: ראה מעשי כמה נאים ומשובחים הן וכל מה שבראתי בשבילך בראתי, תן דעתך שלא תקלקל ותחריב את עולמי, שאם תקלקל אין מי שיתקן אחריו" (קהלת רבא ז' כ"ח)

"אני ילד ירוק" ... גן צעיר- גן ירוק מתמיד

ציקי דר

בשנת תשס"ט 2009, הוסמך הגן הצעיר (גנון) בניר עציון ל"גן ירוק" על ידי המשרד להגנת הסביבה ומשרד החינוך. אחרי שנתיים של המשך פעילות, לימוד ושמירה על הסביבה קיבלנו השנה הסמכה נוספת ל"גן ירוק מתמיד". מהו גן ירוק? איך פעילות סביבתית ממומשת בגן ילדים?

גן ירוק הוא גן הדוגל בחינוך לאוריינות סביבתית והערכים הסביבתיים מוטמעים בחיי הגן.

כבוד לזולת, לטבע ולסביבה שבה אנו חיים; זיקה למקום ורצון לשמר, לשנות ולהשפיע על הסביבה; וכן פעולות של ילדי הגן למען הסביבה. נושא בעיות איכות הסביבה כתוצאה מפעילות האדם בסביבה המעסיקות אותנו היום כמו: ריבוי פסולת, נזקי עשן, ריח רע, נזקי רעש, שימוש במים, שמירה על הנוף והטבע, צמצום הרגלי צריכה, איסור "בל תשחית", שמירה על רשות הרבים ועוד.. רחוק ולא מוכר לילדים. נתק בין הילדים לסביבה ולטבע, הקלות הבלתי נסבלת של קניה וזריקה מעוררים רצון לשינוי. אני רואה בעיסוק בבעיה הסביבתית בגיל הרך, דרך הכרת הנושא וחיפוש דרכי פתרון- ערך חשוב בחינוך הילדים, כך שיגדלו להיות אנשים ערים ורגישים לסביבתם, אזרחים פעילים ומעורבים בחברה, בעלי יכולת להתבונן, להבחין ולהבין את המתרחש סביבם.

בשנת תשע"ב התחנכו בגן שלנו 28 ילדים בני 3-5 מניר עציון ימין אורד ושאר ישובי חוף הכרמל. הגן שנמצא על הכרמל הירוק, מורגל ביציאה לטיולים בסביבה הקרובה. בטיולים ניתנת תשומת לב רבה לחי והצומח המשתנה, הכרה ושמירת צמחים ובעלי חיים. אחת לשבוע ביקרנו בפנינת החי לשיעור עם יגאל על בעלי חיים: משפחות בעלי חיים, אורח חיים, מוצא, מזון ועוד.. עקבנו אחר שינויים בטבע ובמזג האוויר לפי עונות השנה, אימצנו עצים בסביבות הגן במסגרת המיזם "חבק עץ" ועוד..

בדרכנו פגשנו אנשים: משפחה, בעלי תפקידים וחברים אחרים השתדלנו להתייחס לכל אחד ואחד.

הקשר בין האדם לסביבתו הפיזית והאנושית, קשר היוצר תחושת שייכות למקום בו אנו חיים, חשוב מאוד, לכן בעבודה בגן בחרתי להדגיש את הקשר ליישוב בו הגן נמצא- מהפן הפיזי- הכרות עם חי וצומח, ומהפן החברתי- תרבותי- הכרות עם ההון האנושי של היישוב ושל קהילת הגן.

הורים ובני משפחה ערכו בגן פעילויות שונות מתחומי עיסוקם והתעניינות ילדיהם, בימי הולדת, לקראת חגים וגם בסתם ימים של חול בנושאים שונים: אפיה, בישול, יצירה, תיאטרון, ליצנות, סיפור, ריקודים, פעילויות פולקלור של עדות ועוד...

המפגש עם תופעות טבע ומפגש אנושי עם אנשים מהקהילה, תרם רבות לקרוב בין הילדים למקום בו הם חיים ולאהבה לשוב ולארץ.

נושא הטיפול בפסולת היווה מרכיב חשוב בפעילות יומיומית לאורך כל השנה. הפרדת פסולת, שימוש חוזר, קומפוסט וכו... הקמנו מרכז מיחזור משלנו ובה מיכלים לאיסוף נייר, סוללות, בקבוקים ברי פיקדון. השתדלנו לצמצם את הקניות ולהשתמש כמה שיותר שימוש חוזר בחומרים שהתבלו. בחצר הגן הוקם קומפוסט ובו אנו אוספים את השאריות מארוחות הגן. הקומפוסט משמש לזיבול גינות הגן. בכלים חד פעמיים השתדלנו לא להשתמש ודפי ציור היו דפים של פסולת משרדית. חיסכון במים וצמצום הרגלי צריכה הפכו גם לחלק חשוב מחיי הגן. הועלתה המודעות של חיסכון במים על ידי שילוט ליד הברזים, כרזות ותמונות, כדי לחסוך בנר התכתבות עם ההורים הייתה דרך מייל בלבד.

תגובות על שינוי בתפיסה ובאורח החיים הגיעו לעיתים תכופות מההורים. בנוסף לגינת הירק הקמנו גינת תבלינים וגינה מזמינה פרפרים ונהננו מאוד מהתוצרים שצמחו. הנושא הסביבתי ליווה אותנו משך כל השנה בכל נושא הנלמד בגן. הילדים חיו את הנושא והביאו אותו איתם הביתה. זכינו לשיתוף פעולה מההורים בשליחת פסולת אורגנית ביתית לקומפוסט, הבאת חומרי פסולת שונים ליצירה ופעילויות אחרות. אנו מזמינים את כל קהילת ניר עציון לבוא, לשתף ולהתרשם.

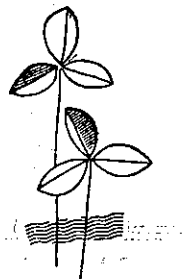

אני מאמינה ומקווה שחשיפת הילדים לטבע ולסביבה על כל המשתמע מכך, ישנה את הגישה של הילדים מאדישות – לאכפתיות, יביא להתחשבות בסביבה, לרצון לפעול אישית למען שמירה ואיכות הסביבה, ובעתיד יהפכו הילדים לאזרחים פעילים סביבתית וחברתית. כך נוכל לעצב ילד היודע להתבונן, להבין, לאהוב ולחבב, ילד אשר יהיה מעורב אישית בשינוי שיש לחולל ובשימור כל הטוב, היפה והצודק.

לציקי ולצוות הגן הצעיר

ברכות לקבלת הסמכה לגן ירוק מתמיד.

המשיכו בפעילותכם החינוכית המבורכת.

המשרד להגנת הסביבה

י"ז סיון, תשע"ב

7 יוני, 2012

מדינת ישראל

משרד החינוך
מנהל מדע וטכנולוגיה
המינהל הפדגוגי
האגף לחינוך קדם יסודי

לכבוד
מנהלת הגן צביה דר
והצוות החינוכי
גן צעיר
קיבוץ ניר עציון

שלום רב,

הודעה על הסמכת הגן כ"גן ירוק מתמיד" בקשה מספר 123.2012

אנו שמחות להודיע כי בתהליך השיפוט נמצא כי הגן עומד בקריטריונים הנדרשים ועל-כן ראוי לקבלת הסמכה כ"גן ירוק מתמיד".
ברכות על השלמת התהליך, אנו מקוות כי הנושא הסביבתי ימשיך לקבל מקום משמעותי בתוכנית העבודה ובאורח החיים היומיומי בגן.

ישר כח!

הזמנה לטכס הסמכת גנים ירוקים ומתמידים תשלח בנפרד.

בברכה,

סימה חדר מה יפית

מנהלת האגף לחינוך קדם יסודי
משרד החינוך

דיונית לינדר

ראש אגף חינוך וקהילה
המשרד להגנת הסביבה

הערות

מפקחת הגן, משרד החינוך
ברבורה אנדרס, מדריסה ארצית לחינוך סביבתי, משרד החינוך
רכז חינוך מחוז, המשרד להגנת הסביבה
רכז חינוך ביחידה/ איגוד ערים לאיכות הסביבה

ממשל מדינת ישראל gov.il

הודעת על מיד ממוחזר: תוצרת כחול לבן

www.sviva.gov.il

פעילות הגן הצעיר (גן ציקי)

גן ירוק מתמיד

סיכום שנה בגן הבוגר

יונית יעקבי

שנת הלימודים תשע"ב, שהסתיימה לא מכבר, הייתה שנה מיוחדת מבחינת הרכב הילדים בגן: 17 בנות ורק שבעה בנים. להרכב זה הייתה השפעה גם על התכנים שנלמדו בגן ועסקו במידות שבין אדם לחברו, "לכבד את האחר", "ואהבת לרעך כמוך". הקניית מידות טובות, ערכים, הרגלים נכונים, הימנעות מאלימות פיזית ומילולית היוו דגש מרכזי בעבודה החינוכית השנה. בעזרת סיפורים, מדרשים, שירים, סיפורים, פרקי אבות, דוגמאות מהחיים ומשחקים מתאימים למדו הילדים לקבל ולכבד זה את זה ואכן, האווירה בגן הייתה רגועה ונעימה.

במטרה להעצים את קבוצת הבנים יוחדו להם תפקידים משלהם בגן. מדי יום ביומו נפתחת הפעילות בגן בשירים ובריקודים חסידיים. השנה היו הבנים "תזמורת הגן" וליוו את הבנות הרוקדות, בנגינה על כלי הקשה.

אירוע מרגש במיוחד היה טקס הכנסת ספר תורה שתרמו גלית ושלמה לייבוביץ לזכרה של בתם נעם ז"ל. ספר התורה הובל לארון הקודש של הגן מתחת לחופה שתרמה מיכל חרמון והיווה את אחד השיאים של השנה.

דגש אחר השנה, היה השמירה על הבריאות ותזונה נכונה. הילדים התעמלו ורקדו בעזרת אביזרים שונים בהנחיית יונית הגננת, חנה בן ארי המורה לתנועה ולמוסיקה - שלמרות שזו שנתה הראשונה במקצוע הצליחה מאוד בעבודתה, ואנדריאה המורה לספורט. הקניית אורח חיים בריא באה לביטוי בהכנת מאכלים מזינים ביחד עם הילדים, כגון: מרק ירקות וסלטים שונים ובלמידה על אבות המזון.

אנו ממחזרים כל דבר שניתן ונשמח אם אנשים יביאו חפצים וחומרים שונים למחזור (על פי תיאום מראש ולא בהשלכתם לתוך חצר הגן). בהיבט זה, זכתה הגדר המקיפה את הגן כאילוץ ביטחוני, לשדרוג אמונותי. על הגדר האחורית נתלו סירים ומחבתות ישנים שהילדים אספו וצבעו ויצרו קיר בנוסח להקת "מיומנה" וכיום הם מקישים ומתופפים עליהם. בצד הקדמי, נעזרנו ביסמין מנשה ונתנו חיים חדשים לענפים ששרדו מהשריפה ביער באמצעות ליפוף וקשירת בדים, חוטים וחרוזים צבעוניים ליצירת פיסול סביבתי.

בגן הבוגר מוקדש זמן רב למוכנות לכתה א': מהקניית הרגלים נכונים ועד התנסות בקריאה, כתיבה ותרגילי חשבון באמצעות משחק ושיר. הקבוצה השנה אהבה ללמוד וניתן לציין בסיפוק כי כל בוגרי הגן עולים מוכנים יפה לכתה א'.

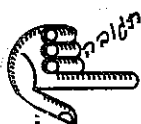

אירועים נוספים בגן היו מסיבות ראש חודש שנחגגו עם ילדי הגנון של ציקי ופעילות משותפת לשני הגנים ביחד עם גן עין הוד בימין אורד במטרה לקשר ולגשר בין הקהילות השכנות.

הסייעת הוותיקה שרה חלתה ונאלצה לעזוב את הגן ובמקומה הצטרפה אלינו נילי והשתלבה היטב. צוות הגן המסור מונה גם את מירי בן סירא, הגננת המשלימה רויטל והגננת המחליפה כנרת. עזרה רבה קיבלנו גם מקרינה אחראית הגנים החדשה שהשתלבה היטב במערכת. תודה לצוות הגן כולו על שיתוף הפעולה, להורים על הפירגון ולילדי הגן החמודים והמקסימים.

בשנה הבאה ילמדו בגן 14 בנים ו-12 בנות רובם, כמובן, מבחוץ. אני מקווה ומאחלת שתהיה שנת תשע"ג שנה פורייה, נעימה, רגועה ומוצלחת.

למערכת שלום,

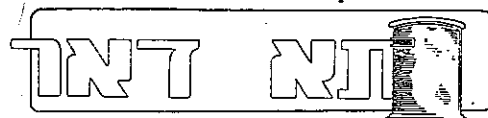
התגלגל לידי גליון בנר של חודש מאי 2012 ונתקלתי בתמונת דגלי ישראל החרושים בשדות המשק. תמונה זו, הלקוחה מתוך סרט שצילם בחור בשם איציק אשכנזי, נגלתה לעיניי ברשת האינטרנט ממש במקרה והעברתי אותה לנעם זהר ולאיל רון לאחר שיצרתי קשר עם הצלם. ראוי, לדעתי, לתת קרדיט לצלם על התמונה ולאיל על היצירה בשדות.

מעבר לכך, אני חייב לציין שקראתי (טרם סיימתי) דברים מעניינים ביותר שכתב יעקב שיפמן ז"ל שהובאו בגליון זה. הדברים נוגעים לליבי מאוד במיוחד לאור פרוייקט מיפוי קרבות תש"ח שעשיתי לפני מעט יותר משנה.

יוצא לי בדור"כ לראות כל גליון בנר (במוקדם או במאוחר) ואני רוצה להגיד לכן כל הכבוד על פועלכן! המשיכו כך. אני נהנה.

תודה,

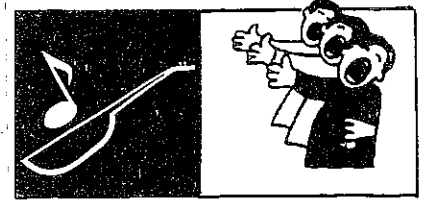
אורי וול

מוזיקה היא קול החיים

חנה בן ארי

מי שמכיר אותי יודע שמוזיקה בשבילי היא קול וכל החיים.
כל דבר שעשיתי עד כה נגע במוזיקה ריקודי עם, ריקודי ילדים וכוריאוגרפיה
וכיום ריתמוזיקה בגנים שלנו. אני לא יכולה שלא להזכיר בהקשר הזה את ציפי
רותם ז"ל שלפני שחלתה גם רקדה בחוג הנשים לריקודי עם והיתה
מהמתמידות, אבל יותר חשוב מזה יש לה נגיעה במה שאני עושה עכשיו.
לפני כמה שנים ציפי כל הזמן חזרה ואמרה שאני חייבת ללכת ללמוד הוראת
ריתמוזיקה וחבל שבמשק אין גוף שמזהה פוטנציאל באדם מסוים ושולח
להכשרות מתאימות כדי שיאיישו משרות במשק ויחסכו כסף למערכת. על כך
אני חייבת לומר תודה ענקית ציפי על הדחיפה והאמונה בי וביכולות שלי תמיד,
אני בטוחה שאיפה שאת נמצאת את בטח רואה ויודעת.

עם הזמן, כשהיתה ההזדמנות הראשונה ראו בהצעה הזו פוטנציאל, ואכן
למדתי את התחום. בשנת הלימודים שעברה, נכנסתי עם המון חששות של
התחלה - משפחה לגדל, תינוק שרק נולד, בית חדש בדרך ובר מצוה להפיק
וכו', ולמרות שיש לי ניסיון בהדרכת ילדים עדיין לא ידעתי איך עושים את הכל
ביחד. אך עם אמונה, שיהיה בסדר. מישו שם את התקליט והתחיל לסובב
וב"ה נהייתי מאוד למדתי המון מהילדים, הגננות פירגנו, תמכו ועזרו לי לאורך
כל השנה בכל דבר שביקשתי.

למדנו מושגים במוזיקה, האזנו ליצירות קלאסיות, מוזיקת עולם, שירי ארץ
ישראל ושירים מקוריים של יוצרות ישראליות מוכשרות מכל גווי הקשת
המוזיקלית. גם שירים מזרחיים וכמובן חסידיים עם תכנים דתיים (דבר שלא
היה מובן מאליו בסמינר הקיבוצים שבו למדתי). ניגננו מקצבים שונים על כלי
נגינה אמיתיים וגם ממוחזרים ומאולתרים. המחשנו בעזרת אביזרים - צינור ישן
מהגינה הפך בט"ו בשבט לפרח וגרביים ישנים לתפוחי אדמה בל"ג בעומר ועוד
שונים ולפעמים משונים...והכי חשוב נהנינו!

לסיום תודה על שניתנת לי ההזדמנות להביע את עצמי בתחום המוזיקה, תודה
לועדת חינוך על התמיכה, תודה לדורון על התמיכה עם אמצעי ההשמעה
והמחשב.

ותודה לבורא עולם על הכישרון והיכולת. מי יתן ואזכה עוד הרבה שנים לשיר
לשמח ולהעשיר את הילדים הרכים של כולנו באהבת המוזיקה, כי מוזיקה היא
באמת הכל בחיים!

ברכת הצלחה בדרככם החדשה!

לבוגרי י"ב

איתן אלבין
דליה בן סירא
נוי ברנשטיין
ברק וייצמן
מוריאל זריבי
זיו יעקבי
רות כהן
שחר כהן
בנימין מנשה
הדר קינג
נורית שאול

לבוגרי הגן העולים לכיתה א'

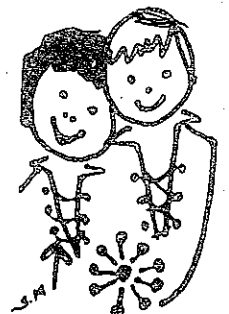
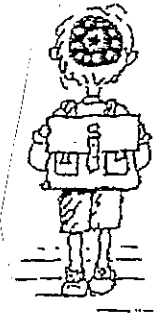
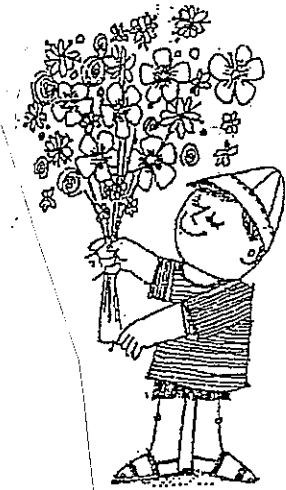
מתן דינור
נועה ליאון
עדן נבון
עודד נעמן
אריאל עפרוני
מבשר שער
עינב שנלר

לחסימי כיתה ו' העולים להטיבת הביניים

דור ברנשטיין
טלאור ליאון
שירה לייבוביץ

לגיוס לצה"ל

אור יעקבי
דוד רוזנברג
צאנכס אשוק
אשוכס בשוק!

סיכום פעילות "חוות שיח" בפינת-חי של ניר עציון.

יאר וארנון – "חוות שיח"

"חוות שיח" נולדה לפני כ 3 שנים. אנו ביקשנו מקום בניסיון לשלב בין חקלאות, סביבה וחינוך. פינת-חי הייתה ריקה מפעילות ילדים ונוער והדיבורים בדבר אי נחיצותה נשמעו תדיר.

על רקע זה ובתמיכתם של המזכירים הקמנו את הפרוייקט. לצורך העניין יוסדה עמותה שקיבלה על עצמה כמעט את כל עלויות התפעול והפיתוח (למעט חשבון המים).

בצד החינוכי נרשמה שביעות רצון כמעט בכל "נישה" בה נגענו (ילדים, נוער, בתי ספר, חוגים, קייטנות, עבודה פרטנית, תוכניות רב וחד פעמיות, בנים, בנות, יהודים ערבים, דתיים וחילוניים)

בצד החקלאי הרעיון היה להסב את פינת החי לחווה יצרנית ולהוסיף לאוסף חיות הבר המרשים דיר עיזים לחלב, לול מטילות, משתלה וגן ירק. כל אלו אכן קרמו עור וגידים.

בחלוף הזמן מצאנו שהפעילות החינוכית עם חיות משק יצרניות וגן הירק אפקטיבית, עשירה בתוכן וזולה לתפעול (אפשר להפיק רווח כלשהו מהתוצרת). לעומת חיות הבר המסורתיות שהיו בפינת החי עוד לפנינו והתבררו כנטל מבחינה תפעולית וסניטרית והיוו בעיקר משיכה לאורחי המלון מה עוד שתקנות אחזקת חיות בר הוחמרו בשנים האחרונות וספגנו לא פעם ביקורת מצד גורמי מקצוע או אורחים רגישים בשל תנאי השבייה שלא אנו המצאנו. כמו כן מצאנו שבעוד שילדים מספיקה הדגמה סמלית, הרי שבעבור הנוער דרוש אתגר ממשי יותר מבחינה פיזית וארגונית, כלומר חווה יצרנית "על באמת" ואכן זאת הייתה המגמה

ביחסנו עם ניר עציון היו קשיים. חשנו לא מובנים. על אף שניסינו להגשים ערכים בהם כלל הקהילה דוגלת (?) (עבודת אדמה וכפיים, שמירת הסביבה, תרומה לקהילה, אחריות, עבודת צוות וכו') סביבנו רחשו שמועות תדיר (על ה"הון" שאנו עושים, על העיזים שמתו מאידס.....).

על אף הניסיון ליפות ולארגן את המתחם סבלנו מאוד מהעדר מימון להשקעה בשיפוץ ופיתוח ומכיוון שהנכס אינו של העמותה ולא ניתנה לנו בשום שלב התחייבות להתקשרות של יותר משנה לא מצאנו לנכון להשקיע מכיסנו יותר ממה שהשקענו (כמה אלפי שקלים ושעות רבות של עבודה בהתנדבות...).

במהלך שלוש השנים עבדו או התנדבו בפרוייקט כ-50 איש!!! בניהם גם בני משק לפני ואחרי צבא. עבור אותם הצעירים היוותה חוות "שיח" קרקע להתנסות בחינוך, חקלאות, ניהול ועבודת צוות וגם מקור פרנסה.

שנת הפעילות האחרונה הייתה מורכבת במיוחד עבורנו. בתחילתה עזבו אותנו מספר שותפים, נפסק שת"פ עם ימין אורד (הקימו העתק מדויק של הדגם שהצענו בעלות מדהימה) וכמו כן נטלנו על עצמנו את מסיק הזיתים של כרם ניר עציון.

לא ידענו האם ואיך נעמוד בכל המשימה. קבענו לנסות להגיע לחודש אפריל האחרון "על הרגליים" בכדי שנוכל להחליט האם להמשיך בפעילות או להעביר את הפעלת החווה באופן מושכל ומתוכנן.

באפריל החלטנו להפסיק את עבודתנו, חשנו ליאות וחוסר אהדה וזאת דווקא בשעה שהתמונה הכלכלית השתפרה מעט והפעילות הייתה בשיאה מבחינה איכותית וכמותית. חיפשנו צוות מחליף ראוי ולמרבה הפלא אף מצאנו..... שלושה "מטורפים" חדשים שהסכימו לקחת על עצמם את "חוות שיח" בדיוק באותם התנאים, הם חזרו ונסוגו כנראה בגלל התנהלות איטית ומסורבלת מול ניר עציון ולבסוף נתפר פתרון של הרגע האחרון. העברנו את פינת החי ליורשינו בדיוק במועד וללא חפיפה.

אנו מאחלים להם בהצלחה.

תודה רבה לכל מי שעודד ותרם (והיו כאלה) ולילדי ניר עציון שעזרו לנו מאוד בשנה האחרונה.

"חיות שיח" - סוף הדרך!?"

נחמיה רסל

החווה הוקמה לפני כ 3 – 4 שנים ביוזמתם של מספר צעירים שהקימו את העמותה.

הרעיון הכללי היה להשתמש בפינת החי של ניר עציון (שגם הייתה גירעונית וגם היוותה אז גן חיות זעיר ולמרות שטופלה יפה מאוד ע"י יגאל שימשה לניר עציון ואורחי המלון בלבד ללא שום הצלחה חינוכית) ולהפעיל אותה כפרויקט חינוכי עם רעיונות של חיבור לקרקע, לחי ולצומח מבלי לנצלם הן עם הנוער והן עם ילדי ניר עציון והאזור (בין הפרויקטים ניתן להזכיר דיר עיזים, גינת ירק, מסיק מטע הזיתים של ניר עציון, מחלבה ועוד).

אני נתבקשתי הן ע"י המשק והן ע"י הצעירים להיות חבר בוועד המנהל של העמותה (מחויב עפ"י חוק העמותות) ומאחר והתחברתי לרעיון הסכמתי. לשמחתי הייתה פעילות חינוכית ענפה כפי שלא הייתה מעולם והעלות לניר עציון הייתה מינימאלית.

אז מה השתבש?

- א. הפסקת הפעילות של ימין אורד למרות ההצלחה החינוכית המוכחת פגעה קשות בהכנסות.
- ב. שחיקה של הגרעין המייסד שחלקו עזב ואלה שנשארו עבדו ללא גבול בתמורה מינימאלית.
- ג. יחס המשק ומוסדותיו, למרות שאמנם נתן את האתר לא פירגן ועודד. למרות שעקרונות העמותה מתאימים לרובנו המשק לא הסכים לחתום על הסכם לטווח ארוך יותר והצעירים לא יכלו/רצו להשקיע מכספם. גם כש הגיעו מחליפים ראויים שרצו להיכנס ב"נעלי" הגרעין המייסד המשא ומתן עימם התמהמה והם ויתרו וכך נסתם הגולל על הרעיון היפה.
- ד. אני מקווה שפינת החי במתכונתה החדשה תצליח בעיקר בהקניית ערכי חיבור לקרקע והצומח ויחס לבע"חי ושהעלות לכך תהיה נמוכה.
- ה. מרטין בובר אמר על הקיבוץ שהוא "אי כישלון למופת" – דבר דומה ניתן לומר על העמותה, למרות התפרקות הצוות והפסקת הפעילות במתכונת הנוכחית איני רואה בכך כישלון ואני תקווה שהערכים והחינוך שהקנו לילדים והנוער בחווה ילוו אותם בהמשך דרכם.

מפינת החי לחוות שיח ובחזרה

יגאל רון

ברצוני להתייחס ל-2 הכתבות על "חוות שיח" וגם לנעשה שם בשנים האחרונות.

אני מלווה את פינת החי כבר שנים רבות ובשנים האחרונות גם עבדתי שם בפועל. אפשר לומר שבשנות עבודתי האחרונות בפינת החי החזקתי את המקום כמעט לבדי, בנוסף לעבודות אחרות שביצעתי. זה היה קשה ושוחק. היו תקופות בהן היו פעילויות חינוכיות ולימודיות רבות (ימין אורד, בית הספר, קייטנות, ועוד...) והיו תקופות בהן היתה הפעילות נמוכה. לקראת סוף עבודתי שם, עבדתי לבד לבד ולאט לאט נשחקתי.

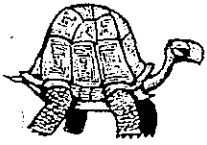
כשעלה הרעיון להכניס לפינת החי "צעירים חסרי מנוח" (ראה כתבה בעלון המועצה חופהכרמל, פברואר 2012), הייתי בעד ואף דחפתי לביצוע העניין. חשבתי שזה יהיה לטובת מיצוי מקסימלי של הפוטנציאל של המקום לחינוך, ללימוד ולטיפול. רציתי להישאר בתמונה בתוך כך שאני מפנה את מקומי לצעירים ממני ואלי אף למוכשרים ממני בתחום זה.

במהלך הזמן ראיתי דברים שנעשו שם ולא מצאו חן בעיני ולדעתי גם היו שגויים. ניסיתי להעיר ולהאיר אך דברי נפלו בד"כ על אזניים ערלות. בתום השנה הראשונה לערך, לאחר שהבנתי שאני רק "מפריע" לעובדים שם בבקשותי השונות והערותי ו"שלא סופרים אותי ממטר", כמו שאומרים בסלנג העברי, החלטתי לעזוב לגמרי את הפינה. כדי שלא אהיה "הסדין האדום" לאותם "צעירים חסרי מנוח". היה לי קשה מאוד להתנתק לגמרי ממפעל חיים (לא רק שלי!) זה, אבל עשיתי זאת באמת כדי לא להפריע!

אין ספק שהצעירים עשו ב"חוות שיח" פעילויות חינוכיות מרובות ומגוונות ויש, כמובן, לציין זאת לשבח. אך, בד בבד נעשו גם דברים שלא היו צריכים להעשות ופגעו בכך באופי המקום ובחיות עצמן ואתן מספר דוגמאות למה אני מתכוון.

1. חיסול פינת הליטוף הגדולה והמרווחת שהייתה פעילה וחיונית למקום נסגרה. במקומה שוכנו תרנגולות שאמורות היו להטיל "ביצי חופש". מהלך זה, לדעתי היה לא נכון, הערתי על כך אך ללא הועיל.

2. בלב פינת החי או בלב "חווות שיח" היה ארגז חול יפה ששימש ללימוד על עקבות בע"ח שניתן לראותם היטב בחול, לליטוף ומשחק עם צבים ובע"ח אחרים שניתן היה לשחרר בו. אותו מקום נחמד ונקי הפך יום אחד לאתר לייצור קומפוסט. שאלתי לא פעם מדוע להפוך ארגז חול נקי ומסודר לאתר ייצור קומפוסט מלוכלך ומסריח בלב החווה?? עד היום לא קיבלתי תשובה.

3. פיתוח דיר העיזים ובעקבותיו ייצור גבינות במקלט ליד אופיר היו יוזמות מעניינות אך מסוכנות מאוד לשמנו הטוב במפעל המזון ובמלון. כתבה אחת לא לעניין בעיתון כלשהו על ייצור גבינות הלא מפוקחות ע"י משרד הבריאות, הייתה יכולה ליצור נזקים קשים לדימוי המפעל והמלון – למרות שאין לכך קשר. כולנו יודעים איזה שקרים כותבים כתבים שונים בעיתונים שונים (ראה כתבה, חברים בחווה בעלון המועצה חופהכרמל פברואר 2012). למזלנו הפיקוח של המועצה האזורית גרם לנו לסגור את מקום ייצור הגבינות לפני שנגרם נזק...

4. הגדלת והעצמת דיר העיזים לכדי 100 ראש עם אותו צוות עובדים שצריך היה גם לחלוב כל יום, גם לצאת למרעה ל-4-5 שעות, גם להאכיל ולנקות את כל החווה וכל זה כמעט ללא סיוע ועזרה של ילדים או נערים שמחזיקים את המקום באופן שוטף (כי לא היו כאלה...) כל זה פגע קשות ביופיו של המקום, פגע קשות בתנאי הדיור של בעלי החיים ופגע אף בחיות עצמן. כל מי שביקר במקום, בשנה האחרונה בעיקר, לא יכול היה שלא להעיר שהמקום מוזנח. תלונות אלו נאמרו גם ע"י אורחי המלון בפני ההנהלה.

5. אז יכול להיות ואני אפילו בטוח בכך שגן הירק פרח ושקק, העיזים טופחו וביצי החופש נאכלו בתאבון והכל במסגרות חינוכיות יפות. אבל, כשכל זה בא על חשבון רווחת בעלי החיים והזנחת חלק מהן ממש עד כדי התעללות, מה שוות הפעילויות החינוכיות???

6. מסתבר, חברים וחברות, שסופרמנים יש כנראה רק בסרטים ואפילו רק בסרטים דמיוניים. אני לא הייתי כזה לטוב ולרע וארבעת הצעירים חסרי המנוח לא היו ארבעת המושיעים כפי שנכתב בכתבה בעלון המועצה על חוות שיח (גליון פברואר 2012) אגב, הם הבטיחו התנצלות על חלק

מן הדברים שנכתבו שם ויצאו מהקשרם לחלוטין! עד היום לא הייתה התנצלות.

המסקנה המתבקשת, לדעתי, היא להגיע לאיזון בין כמות בעה"ח לבין כוח האדם שבנמצא, בין מספר הפעילויות החינוכיות והלימודיות לבין כמות כוח האדם וכל זה לא על חשבון רווחת בעלי החיים ולא על חשבון אסטטיקה ונקיון של המקום, הן בתוך הכלובים והן מסביב. זה גם סוג של חינוך ולימוד...

באשר לנכתב בשתי הכתבות על אי המשך של המחליפים או שלושת "המטורפים" כפי שכתבו ארנון ויאיר. אין זה נכון שההחלפה לא בוצעה בגלל התמהמהות או התנהלות איטית ומסורבלת. עד כמה שידוע לי (אני צורפתי לעזור בגיוסם רק לקראת הסוף) הם קבלו רגליים קרות וירדו מהעניין מרצונם ולא מאונס.

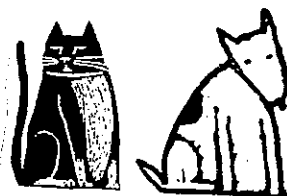

לסיום, אני מבקש להצטרף לתודות לכל מי שלקח חלק בנסיון החווייתי שנעשה בפינת החי ובחווות שיח בשנים האחרונות. אני לא מצטער על כך, למרות שהמקום והחיות שלמו מחיר על כך. אולם כפי שהמקום נראה בשנה האחרונה – אני שמח שזה נגמר...

אני מקווה שנדע כולנו ללמוד מהנסיון הזה, שניקח את הדברים הטובים והיפים שנעשו בחווות שיח ונשכיל להמשיך אותם או לפחות חלק מהם במתכונת אחרת ושונה במקצת ובתקווה שגם תהיה לא פחות טובה.

אלון פרידמן פנה וביקש ואף קיבל את אישור מוסדות המשק לעבוד בפינת החי במשרה מלאה. עבודתו שם כוללת אחזקה שוטפת של המקום על כל המשתמע מכך וכן קיום פעילויות לימודיות וחינוכיות, בחלקן המשך למה שהיו ובחלקן חדשות. אני מאחל לו ולכולנו הצלחה והנאה מהמקום ומהפעילות!!!

וינסטון צ'רצ'יל אמר באחד מאמרותיו המדהימות: "אם נפתח במריבה בין העבר להווה נגלה שאיבדנו את העתיד". לכן אני מעדיף להפסיק כאן, למרות שיש לי עוד מה להגיד.

תולדות הצרכניה

שעיה רותם

בשנים הראשונות הצרכניה התנהלה כמכולת של פעם, מאחרי הדלפק עמדו ישי שטייר מאיר קלוש ועוד, כך היו המוכרים רושמים על כרטיסים, כרטיס לכל חבר, אבא שלי ניהל את התקציב האישי גם כרטיס לכל חבר (נשאר במשפחה)

מתחילת שנות התשעים ציפי ורבקה דובדבן, נכנסו לצרכניה והפכו אותה לסופרמרקט, ניקנו מדפים שעומדים עד היום, מקררי אמבטיה לקפואים וכו'.

מאמצע שנות התשעים הכנסתי את המיחשוב לצרכניה, הותקנו מסופים עם קוראי ברקודים, תכנתנו את הקוראים והגדרנו את המקטים כך שיותאמו לברקודים, הוגדרו מחירונים לחברים תושבים וכו'. וכל זה בעזרת תוכנת "מעלה" כשהשרת ישב במשרדי המשק, המסופים היו מחוברים בתקשורת בתצורת מודם לכל מסוף, תקשורת איטית אבל אמינה באופן יחסי, ניתוקים זמניים היה עדיין מאפשר את המשך העבודה.

לפני כ 5/6 שנים, שרתי המסופים התקלקלו וגם המסופים, והיה קשה למצוא ציוד כזה. המסופים הוחלפו במחשבים והתקשורת בתצורת "רשת" על קווי טלפון, מה שנקרא תקשורת "מהירה" לעניים, כאילו מהירה אבל רגישה לתקלות, מאוד חששתי למהלך הזה, דווקא בגלל צורת העבודה של ה"מעלה", כשכל הפרעה בתקשורת מוחקת תעודות שלא נסגרו.

הדבר קריטי במיוחד בעבודה מול קהל, בניגוד לעבודה במשרד, שבזמן תקלה אפשר ללכת לשתות קפה, הרי בצרכניה בזמן תקלה, רושמים את מספרי הברקוד על דף נייר ולאחר מכן קולטים במחשב, תארו לכם איך משחזרים רשימה ללא טעויות שלא לדבר על העבודה הכפולה, לפעמים גם עגלות מלאות.

לפני כמה חודשים קרס אחד הדיסקים של המעלה, המחשב הושבת לחצי יום, למזלנו שיחזור מהגיבוי פתר את הבעיה, וההפסקה הייתה רק "לחצי יום".

"שרת המעלה" הוא בן 20, לא ניתן כמובן לרכוש כזה מחשב חדש, את הביטוח של השרת אנחנו עושים אצל אחד שקוראים לו אלברט, בחור נחמד, "היחידי בארץ" שמחזיק ציוד כזה (לא חברה אלא בן אדם אחד), אם אני צריך אותו והוא נסע לאילת במקרה הטוב או לחו"ל במקרה הפחות טוב, אבוי לנו.

ואי אפשר שלא לדבר על המחיר הגבוה שאנחנו משלמים על המערכת, גם ישנה וגם יקרה מאוד.

למרות שהעניין הזה עלה בכמה פורומים של מוסדות המשק, העניין לא זכה להתייחסות.

אני חושב שיהיה זה לא אחראי להשאיר את המצב כך במיוחד בצרכניה ולכן פעלתי להחלפת המערכת.

הכרת שתי המערכות, "המעלה" והמערכת החדשה, הכרחית להחלפת מערכת, ולכן כל הפריטים, מחירים, מספרי חבר, מלאי וכל ההגדרות הוסבו בצורה מלאה, כך שהמעבר היה חלק וניתן היה לעבוד מיד ביום ראשון ללא תקלות. וכמובן גם בשיתוף פעולה של מיכל ועובדי הצרכניה.

צריך לציין שהדרך הנכונה היא בכלל קופה רושמת, אבל זה שייך לסרט אחר.

בהדפסה של התעודות מהמעלה הייתה אפשרות לראות את סך הקניות מתחילת החודש, זה לא תכונה של ה"מעלה", את זה אני הוספתי אותה כאן.

לצערי בגירסה הזאת של המערכת, לא ניתן להוסיף את הנתון הזה, בכל זאת תוכנה ב 3 שקלים ליום...

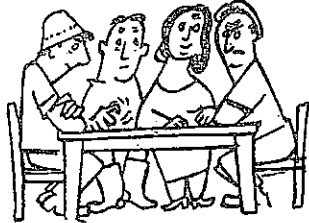
הצרכניה בראשיתה

משולחן הנהלת הקהילה

רפאל צרפתי

לחברי ניר עציון שלום וברכה!

זהו דו"ח הראשון שאני מעביר לציבור ואשתדל לעיתים קרובות להוציא דף עדכון.

כנסתי לתפקיד מנהל הקהילה בתחילת חודש יולי ובמהלכו ערכנו, יובל שגיא ואנוכי חפיפה תוך כדי ישיבות רבות עם גורמים שונים.

החפיפה האמיתית מתבצעת ביום-יום, המפגש עם אנשים ובשיחות אם במשרד ואם במדרכות.

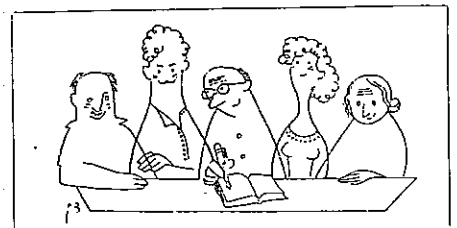
מכאן אני רוצה להעביר מסר ראשון לחברים – אשמח לפגוש כל אחד וכל משפחה, הן במשרד והן בבית. אפשר לתאם זאת עם עדה.

כמו כן אפשר לשלוח לי מייל לדואר האישי שלי – mazkir.nir@gmail.com וגם להתקשר לטלפון הנייד שלי - 0503923693.

מהנעשה במשרדי

העיסוק בהסכמות "גבים" והדיונים סביב תופסים זמן ניכר. לפני שבוע היינו אמורים לשמוע את אהרון ארז במפגש עם הותיקים. אהרון לא יכול היה להגיע וניצלתי הזדמנות זאת לשיחה עם הותיקים וכן לתת להם הסבר ראשוני על נושא הקליטה והנגזרות ממנה, אך בעיקר להבהיר לחברינו הותיקים שמעל כל צעד שיבוא, זכויותיהם ורווחתם מובטחים ויחד עם זאת לכל אחד מהם יש זכות הצבעה ונדאג שיהיו שותפים לכל מהלך שיהיה.

לגבי ההמשך: לאחר הביטולים של פגישות ההסבר עם חברי המשק, קיימנו בשבוע האחרון ישיבה רחבה עם צוות השיך ועו"ד רז איזן המלווה את הצוות, ועם אהרון ארז לדיון רחב במהלכים הבאים.

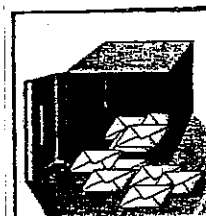
הוחלט לקיים 2 מפגשי הסברה בקרוב ולאחר מכן אסיפת חברים.
באסיפה נבקש אישור לצוות שיוך נכסים (עם הסברים על עקרונותיו ותפקידו)
וכן דיון ראשוני בהצעת מודל הקליטה החדש. ניירות יחולקו לפני כן.

צח"י

יום עיון מושקע התקיים בקיבוץ גן שמואל מטעם המועצה האזורית בהדרכתו של טל ליאון. הופיעו אנשי מקצוע ואנשי צבא. הנושא מטופל היטב אצלנו ובקרוב נדאג למפקד צח"י במקום גרשון טל שנמצא בחו"ל. (נושא בפני עצמו אשר נמצא בטיפול מנהל הקהילה והמזכירות)

התפקדות למפד"ל

הקבה"ד נכנס עמוק לנושא וימליץ לכל חבריו להתפקד ולהשפיע בבוא היום בבחירת ראשי המפלגה וזאת מתוך הקרבה ההיסטורית למפד"ל והעובדה שחברי הכנסת מהמפלגה הם הלובי העיקרי של הציונות הדתית בתחומי החינוך, ההתיישבות והחקלאות.

ביום שלישי כ"ו באב (14/8) יתקיים מפגש של ח"כ דניאל הרשקוביץ ונחמיה רפל עם חברי ניר עציון. החברים מוזמנים לבוא לשמוע ולהחליט עפ"י מצפונם.

אבקש לסיים דו"ח ראשון וקצר זה בברכות למזכירות החדשה. אני מאחל שהמזכירות תהיה לגוף מלוכד ומוביל בכל התחומים תוך חשיבה ערכית והתייחסות עניינית לתפקידה ותדמיתה.

בהזדמנות זאת שלוחות תודותינו ליובל שגיא שסיים תפקידו כמנהל קהילה בניר עציון. בישיבה האחרונה, המזכירות נפרדה מיובל ונאמרו מילות סיכום משני הצדדים.

כמו כן תודתנו שלוחה לחיים ארז, מיכאל פרידמן ויוסי עדן על שנות ישיבתם במזכירות ותרומתם לקהילה.

ולסיום – ברוכים החוזרים לנועה ונתנאל בנישו וילדיהם משנתיים חופש.

ויהי רצון שעם בוא ט"ו באב שעליו אמרו חכמים: "לא היו ימים טובים לישראל כט"ו באב וכיום הכיפורים", האהבה והסבלנות תשרה בקהילתנו.

מכתב אישי

תמי וייל

מאחר ואני יושבת, בין שאר החברים, ב"קבוצת גבים", הייתי רוצה לספר איך אני רואה את הדברים מנקודת מבטי האישית.

בין הנושאים בהם דנו בשנה החולפת, שלושת הנושאים העיקריים בעיניי, הם: הבטחת הפנסיה, שיוך הבתים, והקליטה.

הבטחת פנסיה היא בעיניי שם כולל לנושא הביטחון הסוציאלי והערבות ההדדית, שעליהם דנו ועוד נדון בשבועות הבאים.

ענייני קופות הפנסיה נדונים כידוע בוועדת הפנסיה, שאחראית להעברת כספים לצורך מילוי קופות החברים. למעשה, כל עוד אין שינוי באורחות חיינו ואנו ממשיכים לקבל תקציב אישי ותקציבי בריאות, חינוך וכיו"ב, הפנסיה היא עניין וירטואלי מבחינת החבר (להבנתי). במידה ויוחלט בהמשך תהליך גבים על שינוי בצורת ההתפרנסות, תבוצע ההחלטה בצורה מושכלת, תובטח ערבות הדדית בסיעוד ולבעלי צרכים מיוחדים, ותהיה התחייבות לרמת חיים ראויה לכל חברי ניר עציון.

בנושא **שיוך הבתים**, הצוות שהוקם לצורך כך מגבש הסדר מפורט בדבר זכויות החברים בבתיהם, ובקרוב גם יטופל הנושא בשטח – סימון מגרשים וקביעת בעליהם, קביעת מנגנון שיאזן בין ערך הבתים השונים והוותק של החברים וכיו"ב. אשרור חברי הצוות יובא להחלטת חברי המשק באסיפה.

לאחר שהבנו שהטיפול במגוון הנושאים המונחים על שולחנו עלול לארוך עוד כשנה ואף יותר (שיוך הבתים והנכסים, מודל ההתפרנסות, מערך ענפי השירות וכו') החלטנו לקדם את נושא הקליטה ולהביאו להחלטות הציבור. במקביל לכך מקדם הצוות הנפרד את נושא שיוך הבתים ואף מתכוון להבאתו לאסיפה בהקדם.

בנושא הקליטה התרכזנו בבני משק, במשפחות תושבים הגרות איתנו ובאוכלוסיה חדשה.

מכיוון שרצינו שמי שיבוא אחרינו יהיו בנינו בראש וראשונה ולצידם גם אחרים, אנו מציעים לבני המשק הטבה בצורת דמי כניסה מופחתים. ההטבה המדוברת היא חלק מנושא הקליטה ומתאימה למטרתנו למשוך אלינו את מי שנרצה שיגור איתנו. לכן מוצעת רק לבני המשק שיבואו.

לכשנרצה לדון בהטבה לבני משק אחרים, שבחרו להמשיך את דרכם במקום אחר, נוכל לעשות זאת בהמשך, בהתחשב במקורות מהם נוכל לקחת את הכספים הנדרשים.

חברות הנקלטים החדשים תהיה במסלול של עצמאות כלכלית מחד ושותפות בערבות ההדדית ובנכסים מאידך. פירוש הדבר, להבנתי, שחברי המשק ימשיכו להתנהל במתכונת של תקציב הניתן ע"י המשק (אלא אם יוחלט אחרת) ובמקביל ימשיך המשק להפריש כספים לפנסיות החברים ולחובות נוספים שיוגדרו ע"י קבוצת גבים ויאושרו ע"י החברים. כל עוד לא מולאו התחייבויות המשק לחברים הוותיקים (קרי החברים במסלול המסורתי) לא יופרשו כספים לחברים החדשים. תהליך שעשוי/עלול להימשך גם 20 שנה.

תנאי מעבר חברי משק לחברות במסלול החדש, יוסדרו בנפרד בהמשך, בתכנית שתפרט את נושא השינויים באורחות החיים (מודל ההתפרנסות וכיו"ב), שיוך הבתים והנכסים, הערבות ההדדית ועוד.

אני, וחברי "קבוצת גבים", קשובים לרחשי הציבור ולכן קבענו מפגשי משוב והסברה (שיתקיימו אי"ה לקראת סוף החופש הגדול), על פיהם יוכנסו תיקונים לתקנון הקליטה המוצע ותתקיים אסיפת חברים.

ואף על פי כן נוע תנוע?

נחמיה רסל

בשנים האחרונות כתבתי בעלון מספר פעמים על תפיסתי כיצד חייבת ניר עציון להתנהל אם חפצת חיים היא.

לצערי הויכוחים הפנימיים בינינו לא מאפשרים לקבל החלטות כל שהן וזאת למרות שכל העובדות והתובנות כתובות באותיות של קידוש לבנה והמשבר החברתי בלשון המעטה אינו משתפר.

אנסה שוב לתמצת את נקודות המחלוקת ואשמח להיפגש בעיקר עם אלה החולקים עלי.

1. קיבוץ מסורתי מול קיבוץ משתנה

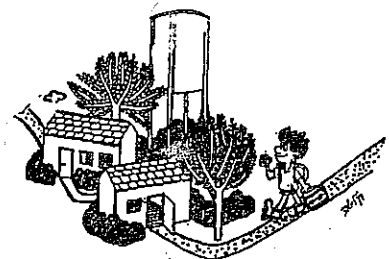
מרבית מהחברים שרוצים להישאר בקיבוץ המסורתי אינם עושים זאת מעקרונות. אלא מהחשש שיפגעו מן השינוי. פחד זה הוא לגיטימי לחלוטין, אך אם נכיר שזו הבעיה נוכל לנסות להתמודד איתה.

לגופו של עניין, מרגע שתמכנו כולנו בשיוך דירות החלטנו למעשה על השינוי. הרי הדירות ירכשו בחלקן הגדול ע"י חברים חדשים שישנו את פני המשק.

2. צמיחה דמוגרפית

מכיוון שקליטה מסורתית פסקה ובנינו אינם רוצים לחזור למתכונת החיים הקיימת וגם לו לא הייתה פוסקת היה צריך להפסיקה כיוון שאיננו יכולים להמשיך ולבנות בתים חדשים ע"ח המשק כאשר נושא הפנסיה אינו מוסדר, ובהנחה שהיישוב חפץ חיים וחברים חדשים מעוניינים לבוא אלינו בתנאי שיהיו אחראים לגורלם ויבנו את ביתם בעצמם ועל חשבונם (או לחילופין ירכשו בתים קיימים וישפצו), ברור שבסוף התהליך כולנו נחיה באופן ובצורה שונה והדילמה המתעוררת הינו לשלב הביניים בו הדור שלנו חי אך מתמעט והקליטה החדשה תתחיל כמיעוט ובהדרגה תהפוך לרוב. חוסר הנכונות של חלק מהציבור להתמודד עם הבעיה הינו התנהגות של בת יענה.

תקנון הצמיחה הדמוגרפית שאנו אמורים להצביע עליו בקרוב מנסה לגשר על הפערים בהנחה שלשתי האוכלוסיות (חברים מסורתיים וחברים חדשים) יהיו יותר אינטרסים משותפים ופחות חיכוכים. כ"כ רשויות המדינה לא יקבלו הגדרה של חברים ללא זכויות מלאות ועלולות להפקיע מאיתנו אמצעי ייצור חיוניים כגון קרקע ומים.

3. ביטחון סוציאלי ושיוך פירות הנכסים

החשש העיקרי שלי ואני מניח שאינני היחיד, מה יקרה אם המשק יקרוס כלכלית ולא יוכל לשלם תקציב. פנסיה וכו' או לחילופין שינוי הרכב האוכלוסייה "הדור אשר לא ידע את יוסף" יפגע בזכויות החברים המסורתיים המתמעטים. זה קרה בעבר ויכול קרות צריך לעשות את מירב המאמצים ולנהל בתבונה וזהירות את העסקים שלנו ולפזר סיכונים.

אך בד בבד צריך עם תחילת התהליך להפקיד בקופת הפנסיה שאנו מנהלים עבור החברים סכום הפנסיה אותו הגדיר רשם האגודות השיתופיות כסכום מינימום לפנסיה (כ 3,000 ₪ לחבר). ההפרש בין מה שנצבר היום לבין היעד הנ"ל אינו גדול ולדעתי עדיף לקחת הלוואה מהבנק לצורך כך ולהיות חייב לבנק ולא לחבר ועל ידי כך לייצר שקט חברתי.

בהמשך השאיפה הינה להגדיל את סכום הצבירה לפנסיה לפי יכולת המשק ורמת ההפרטה שתוחלט בעתיד.

שיוך פירות הנכסים (הינו כינוי לחלוקת רווחים מפעילות כלכלית) – כידוע חלק מגורמי הייצור המרכזיים הינם של המדינה (קרקע ומים) וישנם מספיק גופים בארץ הלוטשים עין על נכסים אלו.

זוהי סיבה נוספת להרחיב את אוכלוסיית המשק – ע"מ שלא יקחו מאיתנו נכסים אלו. מאידך ישנם נכסים שהם שלנו בלבד וכאן השאלה: מי וכיצד ייהנו מנכסים אלו מבלי לעשות מכירת חיסול! איך וכמה משתפים בהם חברים חדשים שלא היה להם חלק ביצירתם?

התשובה בהצעת הקליטה הינה שהחברים החדשים יהיו שותפים מלאים רק לאחר שיושלמו זכויות החברים הקיימים בביטחון סוציאלי.

רווחי המשק שהם פירות נכסים אלו להבנתי צריכים להתחלק עפ"י מפתח הוותק ואף ניתנים להורשה.

אגב – הבונוס שחולק השנה לחברים בשעה טובה ובתקווה שיחולק כל שנה – לא הוגן ובעתיד צריך לכלול את מרכיב הוותק.

שוב: ברור שחוסר התייחסות לנושא זה שילווה בתקיעות בקליטה יותיר את הנכסים לרשויות המדינה או ל"אחרון שיכבה את האור".

4. הפרטת תקציבים

כזכור בעבודה שגעשתה בקבה"ד לפני כמה שנים בנושא הוצאות הקיום. הובהר (ולא במפתיע) שאנו חיים ברמה של העשירונים הגבוהים ביותר (30,000 ₪ למשפחה + 4 לחודש) והטענה שבכיס האישי של כל אחד מאיתנו הדבר אינו מורגש. השיתוף יוצר בזבז

וגם על כך צריך לדון, להבין ולדעת כמה עולה לנו השיטה השיתופית.

5. שכר דיפרנציאלי

הנושא ה"מקפיץ" רבים וטובים. שוב לתפיסתי כבר ישנו היום רק הפוך. ברגע שכולם מקבלים שכר שווה אך יש להם אחריות, ניהול ומאמץ שונים – הרי השכר הינו שונה (דיפרנציאלי).

אם אנו רוצים לעודד ולתמרץ חברים לקחת על עצמם ניהול ענפים ומוסדות חייב שיהיה מרכיב כלשהו בשכר שיתמרץ ויתגמל אותם לכך, הרבה שנים חשבנו שהשיטה המסורתית בקיבוץ מספיקה אך בעובדה מספר החברים המוכנים לקחת אחריות ולשאת בעול הולכת וקטנה והולכים ומתרבים אלה שאינם סוחרים כלל את האלונקה.

שיהיה ברור – אין הכוונה בתמחור משרות לתגמל חבר עפ"י "שווי שוק" וההפרשים בשכר החברים יהיו יחסית קטנים ע"מ לא ליצור מתחים והבדלי מעמדות.

לסיכום:

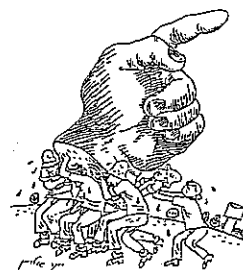
לתפיסתי התהליך הינו כורח המציאות. אנו חווים משבר חברתי אך לשמחתנו המצב הכלכלי עדיין סביר ויש לנו את היכולת לנהל את המשבר (קיבוצים רבים וטובים שהתמהמהו עם תהליך השינוי נפלו כלכלית וכשזה קורה – המשבר מנהל את השינוי ולא לטובה).

באם לא נטפל במצב החברתי גובר הסיכוי להפגעות גם בצד הכלכלי.

אנחנו חייבים להצליח בקבלת התהליך החברתי הנוכחי. אם לא נצליח עכשיו לא נמצא כוחות להתחילו מחדש בעתיד.

צריך לשבת, לדון, להתלבט, לשנות במידת הצורך ולהחליט ברוח טובה ומבלי לפגוע. גם מי שאינו מקבל את עקרונות המודל צריך להביא הצעה על דרך שונה מאחר והדרך הנוכחית בה אנו הולכים בה היום לא הביאה להצלחה.

אם נשכיל להבין שאי החלטה פירושה קירוב הקץ של הישוב הגישה של כולנו תהיה חיובית יותר. יחד עם זאת מאחר ולכל סקטור במשק יש סדרי עדיפות שונים רצוי להביא את הנושא כעסקת חבילה.

התקווה שלנו לאולימפיאדה

קובי ליאון, בנם של חיה ואלי ליאון

יתמודד על מדליית זהב באופני ידיים, באולימפיאדת הנכים בלונדון

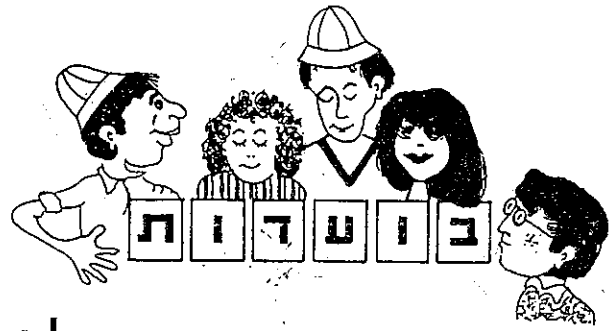
לפני 16 שנים עלה הצוות של קובי, חייל ביחידה מובחרת, על מטען צד בדרום לבנון. שניים מחברי הצוות נהרגו וקובי יצא מהארוע משותק בפלג גופו התחתון. כיום כשהוא משוקם, נשוי ליפית ואב לשניים, רועי ונגה, קובי נחשב כמועמד לזכייה במדליית זהב באופני ידיים באולימפיאדת הנכים בלונדון.

קובי,
אנו מאחלים
לך הצלחה
וזכייה
במדליית
הזהב.
כולנו גאים
ברך מאוד!

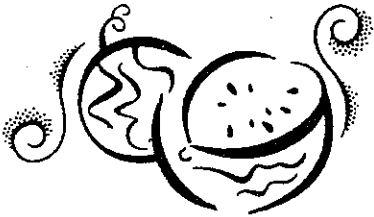

ועדת רבות

או

משולחנה של ועדה צעירה

הקיץ בעיצומו- מאה אחוזי לחות, אבטיחים, בריכה, ים וחופש!!!

כיאה לימי החופשה כולנו נהנינו ונהנים מפעילויות עם משפחה, ידידים וחברים וגם מהפעילויות שלנו כקהילה.

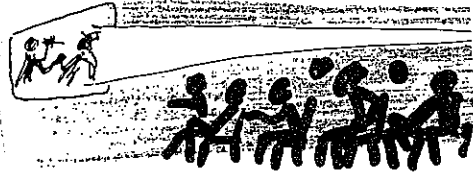
אז מה היה לנו ולמה כדאי לצפות בהמשך??

אירוע פתיחת החופש הגדול אשר יועד לכל בית ניר עציון בניצוחה של ועדת חופש (ושיתוף של ועדת תרבות) כלל את הפרוייקט הנעים והמוצלח "כוכב בנר" בו עלו והופיעו הילדים המוכשרים שלנו בשירה והתחרו על פי הפורמט של התוכנית "כוכב נולד". לאחר התחרות התפנקנו כולנו בארוחת ערב מושקעת במיוחד. מי שהגיע הרוויח!!!

אל המועדון החדש הזמנו את ההצגה המרגשת והנוגעת "אם אנחנו כבר כאן אז למה לא להנות מזה?" המגוללת את סיפורן של שתי אמהות ממצפה הושעיה אשר לכל אחת מהן ילד מיוחד. ההצגה סיפקה לקהל הצופים הצצה לרגשותיהן, לחוויות המשפחתיות, לקשיים ולאור שהילדים הביאו עימם. אותנו ההצגה הצחיקה, ריגשה, שפכה אור, החכימה ויחד עם זאת נשארה חוויה תיאטרלית טובה.

לקראת תשעה באב הזמנו את רועי רשקס מחזאי ומרצה ב"אורנים" ואוניברסיטת חיפה להרצות על התיאטרון ככלי מגשר בין עולמות ועל כוח השיקום הגלום בו.

בנוסף לפעילויות אלו תכננו עבורכם דברים נוספים....

בקרב נקיים ערב נוסטלגיה בו נקרין סרט (הפתעה...) ונהנה מכיבוד עם טעם של פעם – בזיקה לערבים בהם היינו יוצאים לדשא מדרגות שמאחורי הצרכנייה עם שמיכה וארוחת ערב ונהנים יחד... כולם מוזמנים!! כל הפרטים בהמשך.

כמו כן, את החופש נסיים בעז"ה בשוק צדקה ססגוני ומרהיב שכל הכנסותיו יתרמו לנזקקים. השוק יכלול בתוכו דברי אמנות, עוגות ומאכלים, מתנפחים ומה לא???? יהיו עוד הרבה הפתעות. לא כדאי לפספס!!

שימו לב!!! לקראת השוק יתקיימו סדנאות בהן כל אחד ואחת מכם יוכלו ליצור ולבסוף למכור!! מומלץ להרשם!! יהיה כיף!!

שימו לב כי "שבת אחים" שתוכננה נדחתה – על המועד המדויק תבוא הודעה בנפרד.

בית ניר עציון יקר,

אנו מאוד שמחים על ההענות שלכם, על ההגעה, הארות והערות. אנו מבטיחים להמשיך ולנסות להנעים את זמנכם. ואתם, שעדיין קצת מתעצלים לעזוב את הספה בערב- תנו לנו הזדמנות. לא נאכזב. מבטיחים.

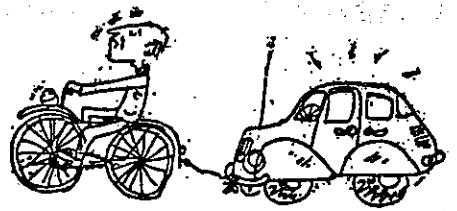
מצפים ומחכים רק לכם,

ועדת תרבות

אינדה גריידי, אליה זריבי, אפרת בן דהור, חנה בן ארי, ניר שער,

עינת גולדשטיין, עירית הרשטיק ומירב חומט

עידכוני סדרנית וועדת רכב

חברי ו. רכב- ראובן בן ארי, נתנאל וייל, אורן יהלום, חנה בן ארי - סדרנית רכב.

נהגים יקרים

בשבוע האחרון הוחלפו שלושת רכבי השברולט שסיימו את תקופת החכירה שלהם לרכבים מסוג קאיה חדשים.

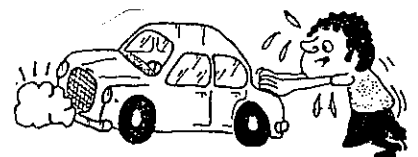
חשבנו שזו הזדמנות טובה לרענן נהלים לשימוש ברכבי המשק לכווולם! אתחיל בזה שלצערנו הרכבים סיימו את דרכם אצלנו במצב די מחפיר בכל מה שקשור למצב השלד קרי- "דפיקות", שיפשופים, מראות שבורות וגם מעוך!!! שלא לדבר על מצב הפנים, כתמים על המושבים וחלקים מפורקים. אבל פנינו להתחלה חדשה אז להלן מס' נקודות חשובות לריענון:

הזמנת רכב-

אני עושה כל שביכולתי כדי לענות בחיוב לבקשותיכם, עד כמה שניתן. את ההזמנות הכתובות יש לשים בתיבת העץ שנמצאת בדואר מאחורי דלת הכניסה ולא בתא הדואר הפרטי שלי, את פתקי ההזמנה אני לוקחת כל יום בין 13:00 ל-14:00 בצהריים. תשובה להזמנה של יום מחרת בדרך כלל אחזיר בטלפון, אם לא החזרתי תשובה, אפשר להתקשר לנייד או לשלוח מסרון. לגבי הזמנה לשבוע העוקב, אחזיר תשובה לכל המאוחר ביום שישי בצהריים. על הזמנה של מעל לשבוע אחזיר תשובה לא יאוחר משבוע לפני. אפשר לשלוח לי הזמנה במייל אני משתדלת לבדוק בכל יום את תיבת הדואר אך גם להשתדל לשים הזמנה כתובה. הזמנה בע"פ עלולה להישכח אז נא לא לסמוך על המזל או על מצב הזיכרון שלי ולהשתמש בדרכים המקובלות. בהזמנות מעכשיו לעכשיו אפשר להתקשר ולשאל או לשלוח מסרון עם בקשה ברורה של שעת היציאה והחזרה. בבקשה להשתדל לא להתקשר בשעות הצהריים או הלילה המאוחרות ובבוקר מוקדם לפני 8:00 אם אין מצב חרום או דחיפות של קבלת תשובה מידית ליציאה. בכל מקרה של אי קבלת תשובה מצדי לגבי הזמנה אפשר להתקשר לשאל, בבקשה לא יותר מפעם אחת, אני מקבלת הרבה מאוד שיחות והודעות ואין צורך לחזור ולהתקשר מס' פעמים. כל שאר נהלי הזמנת רכב כתובים בפרוט רב וברור בתקנון המשק בנושא תחבורה.

לקיחה/החזרת רכב-

את הרכב המוזמן יש לקחת לא מוקדם יותר מחצי שעה לפני היציאה המתוכננת, אלא אם ניתן אישור ממני לעשות אחרת. מכיוון שלפעמים יש מרווח גדול בין הזמנה אחת לשניה ומידי פעם מישהו מבקש רכב רק להקפצה לרכבת וכד' אז כדי לתת מענה למרב המבקשים אבקש להתחשב ולהשתדל בעניין זה. יש לשים לב בתחילת הנסיעה. למצב הרכב מכל צידיו החיצוניים וכן למצב ניקיון הפנים, יש לשים לב לכמות הדלק בתחילת הנסיעה ואם לא נדלקות נורות מיוחדות למשל מצבר/ברקסים. על מנת לזהות את הנורה שנדלקה. יש ספר רכב בכל אחד מהרכבים, בד"כ בעברית, ופירוט של הציור בנורה, אם זה לא מסתדר יש לפנות לראובן בן ארי ולא להמשיך בנסיעה, עד שיתברר פשר הנורה הדולקת.

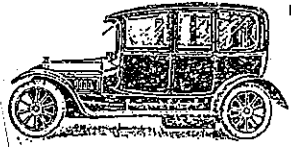

בגמר הנסיעה לשים לב שלא נשארו אורות דולקים ושיש לפחות חצי מיכל דלק מלא לנסוע הבא. אף אחד לא אוהב לקבל רכב עם מיכל ריק או כמעט ריק במיוחד כשממהרים ובכלל.

כשחוזרים לרכב, יש לעשות סריקה מסביב ולראות אם הרכב באותו מצב שבו השארנו אותו. נהג/ת אם שמתם לב ששעת החזרת הרכב עומדת להגיע נא להודיע על מנת שאוכל לטפל במהרה בנחת ולא מתוך לחץ. על כל שינוי יש להשתדל להודיע לפחות שעה מראש ואם אפשר אז יותר.

על נסיעה שמתבטלת יש להודיע לפחות 24 קודם לכל המאוחר.

נהג שהזמין רכב ולא דאג לבטל בזמן, יקנס כפי שכתוב בתקנון למעט מקרים של מחלה וכד'.

תקלות בדרך ותאונות חס וחלילה-

אם התגלתה תקלה בתחילת הנסיעה יש ליצור קשר עם ראובן. אם במהלך הנסיעה, יש לנהוג לפי החוק- לעמוד בביטחה בשוליים עם אפוד זוהר שנמצא בתא המסמכים ולשים משולש אזהרה ורק לאחר מכן לבדוק מה קרה ואם יש צורך, אחרי התיעצות עם ראובן ודיווח אליי, הרכב יגרר למוסך ע"י גרר מוסמך דרך חברת הביטוח ושירות הגרירה איתו המשק נימצא בקשר (פמי פרימיום). יש מס' טלפון ביחד עם פוליסת הביטוח בתא המסמכים. בכל מקרה אין להחליט החלטה פזיזה ולא מחושבת שיכולה לגרום לנזק יותר גדול ולפעמים בלתי הפיך.

בכל מקרה של תאונה, חס ושלום, עם רכב נוסף יש להחליף פרטים עם הנהג, גם אם נדמה שכמעט ולא קרה כלום... ולא לחתום על שום הצהרה מכל סוג שהיא. במקרה של תאונה עצמית יש לדווח לי בהקדם האפשרי.

במקרה של פנצ'ר, האחריות על החלפת הגלגל היא של הנהג ולא של המוסכניק. יש להחליף גלגל, להודיע ולקחת את הרכב לפנצ'ריה הקרובה על מנת לתקן את הצמיג. שימו לב אין לנסוע ברכב שאין לו גלגל רזרבי.

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה לשמור על ניקיון הרכבים בפנים ובחוץ. בגמר כל נסיעה לסרוק את הרכב אם בטעות נפלו שקיות, ניירות טישו, טיטולים משומשים, בקבוקים ריקים וכו'. בנסיעה לים להשתדל לחזור לרכב עם מינימום חול ולא עם בגדים רטובים שהורסים את הריפוד. יש להשתדל לא לנסוע בדרכי עפר כדי למנוע פנצ'רים בגלגלים וגם מטעמי ניקיון. אם בכ"ז אין ברירה, לדאוג לשטוף את הרכב מבחוץ. במקרה של החזרת רכב מלוכלך ינקטו אמצעי אכיפה. סכ"ה הרכבים נועדו לשרת אותנו ומן הראוי שאנו נשתדל לשמור עליהם נקיים שלמים ותקינים, כדי שכולנו נהנה מהם.

לסיום, להזכירכם ימי החופש הגדול בעיצומם והילדים מסתובבים ברחבי המשק. אנא סעו יותר לאט מהרגיל כדי שלא נפתיע ונפתע וזכרו שבניר עציון הכביש הוא גם מדרכה ולהפך! כמו כן החום והעייפות משפיעים על הנהיגה אז שמרו על התנהגות נבונה בכביש, כי כולנו בסכ"ה רוצים לחזור הביתה בשלום.

בבקשה קבלו הארות אלה ברוח טובה כי הכל נעשה בכוונה טובה ועם רצון אמיתי לתת, לעזור ולשרת אתכם הנהגים, כמעט בכל שעה וזמן.

בכל שאלה ועניין אפשר לפנות לכל אחד מחברי ועדת רכב וכמובן אליי.

שיהיו לכולנו נסיעה טובה ובטוחה.

כמובן שיש נוסטלגיה ישראלית
אבל אין כמו נוסטלגיה ניר עציונית
 הנכם מוזמנים לערב סרט, ביום רביעי כז אב 15/8 בשעה 20:30
 על כר הדשא מול מועדון החבר הישן,
 גזוז ופצפוצי תירס (=פופקורן) עלינו

נבראה
ועדת תרבות

אנו מתכבדים להזמינכם לחוג בית בנושא:

מצב מדיני ופוליטי במדינת ישראל

בערב זה יתארחו אצלנו:

יו"ר הבית היהודי – הרב פרופ' השר דניאל הרשקוביץ

מזכ"ל הקיבוץ הדתי נחמיה רפל.

הערב יתקיים בתאריך 14/8

בשעה 20:00 (לאחר תפילת ערבית)

במועדון לחבר החדש.

הקיבוץ הדתי

בס"ד, כ"ו תמוז תשע"ב (16 יולי 2012)

**חברים ותושבים, צעירים ומבוגרים,
משפחת הקיבוץ הדתי,**

ה' עמכם!

פחות מחודשיים נותרו עד לסיום מיפקד "הבית היהודי", וברשותכם אני קורא לכם: **התפקדו!**

לראשונה בתולדות המפלגה הדתית-לאומית, יכולים כל אחת ואחד להשפיע על בחירת יו"ר המפלגה, ועל קביעת נציגיה בכנסת. אפשרות זו מותנית בהתפקדות למפלגה, ולכן אני פונה אל כל אחד ואחת: **התפקדו!** משל לאותו יהודי שהתלונן בפני ריבונו של עולם על שכולם זוכים בפרסי הפיס ורק הוא לא זוכה אף פעם. השיב לו רבש"ע: בשביל לזכות עליך לקנות כרטיס הגרלה ...

ההתפקדות חשובה בשלושה מעגלים: המעגל הראשון הוא **העצמת כוחה של הציונות הדתית** בציבוריות הישראלית. במישור הפוליטי קיים הבדל עצום אם המגזר מונה 20,000 או 70,000 איש. בידך האפשרות הממשית להגדיל את המספר, והדרך לעשות זאת היא על ידי **התפקדות**.

המעגל השני הוא **משקלה של תנועת הקיבוץ הדתי בתוך הציונות הדתית**. כידוע, רבים טופחים על שכמו ומציינים את איכותה החברתית-דתית-אנושית של תנועתנו, אך לא נוכל להסתפק במחמאות. יכולתנו להשפיע וכן הישגינו הפוליטיים בתחומי חברה, חינוך, כלכלה ומשק, נשענים גם על כמות ולא רק על איכות. אנחנו זקוקים לקול שלך כדי להעצים את כוחה של תנועת הקיבוץ הדתי, ופונים אל כל אחד ואחד: **התפקדו!**

המעגל השלישי הוא האיש. כידוע, שלושה מתמודדים על ראשות "הבית היהודי" – הרב פרופ' השר דניאל הרשקוביץ, ח"כ זבולון אורלב ונפתלי בנט. כתנועה איננו מביעים בשלב זה תמיכה רשמית באחד מהם, מכיוון שאנחנו מעוניינים שכל משפחת הקבה"ד תתפקד, בלי להתייחס לשאלה בעד מי יצביע כל אחד מאיתנו בפריימריז לראשות המפלגה.

אולם מעבר לכך, ישנו פן אישי של כותב שורות אלה: רבים פונים אלי ומבקשים שאציג את מועמדותי לתפקיד **חבר כנסת מטעם הקיבוץ הדתי**. גם בוועדה הרעיונית-מדינית וגם בביקורים שלי בקיבוצים אני שומע את האמירה: אם אתה תרוץ לכנסת – נתפקד ונצביע! אני רואה זאת כמחמאה גדולה, מביע את תודתי על האמון שנותנים בי, אך מתקן את החלטתי "לרוץ לכנסת" בהתפקדות מספר גדול של חברים, תושבים וצעירים. אנחנו משוכנעים שאם יתפקדו אלפים ממשפחת הקבה"ד נוכל להכניס נציג מטעם הקבה"ד לכנסת. זו אפשרות ריאלית, וכדי להגשים אותה אני מבקש מכולם: **התפקדו!**

חברות וחברים, צעירות וצעירים – יש לנו הזדמנות להשפיע! אני פונה אליכם: בואו וננצל את ההזדמנות, נתפקד ונשפיע על דמותה ונציגיה של הציונות הדתית בכנסת ובממשלה!

איך מתפקדים?

ניתן להתפקד בטופס המצורף ולהחזירו מלא לפעיל בקיבוץ, או באמצעות טופס התפקדות שתקבל מהפעיל בקיבוץ, או באמצעות אתר המיפקד www.mifkadzd.org.il.

בעזרת ה' נעשה ונצליח!

נחמיה רפל
מזכ"ל הקבה"ד

שלום ל ידידי , חברי , בני משפחתי , וכל הצומדים איתי בקשרים.
 הכנתי טבלאות סיכום מוציאות המרכלות את המידע על חכמי התורה
 על עם ישראל מאז ימי בית שני וכן הנביא ירמיהו.
 הטבלאות מתקססות ומסכמות את ספריו של הרב בני לאו , ומציאות
 לתמצת את הידע הרב האזור בספרים , רקצ התקופה
 בה פעלו חכמינו , ומולד עם לוות המבט האקטואלי לזמננו.
 הטבלאות מתאימות הן ללומדי המרא בעיון והן לכל המתעניין
 ביהדות , במורשת ישראל ובהיסטוריה של עם ישראל .
 לימוד הטבלאות "עושה סדר" בהיסטוריה המאלפת של מי שהיו
 אחראים על יצירת אוצרותיו של העם היהודי
 ומאפשר לזכור ולשלוט בידע הרב בקלות ובזמן קצר.
 זרפתי גם 2 טבלאות חכמים ברצף - האחת: רצף זמין וכרונולוגי שורה
 לחכם , והשנייה: טבלת רצף של כל ספרי חכמים על מנת לאפשר
 למשתמשי האייפוד והמחשבים הנ"ל לחפש ולאתר במהירות בעזרת
 מפתח החיפוש כל מושג וס.
 מצ"ב טבלת חכמים ד'
 אודה על הפצת הטבלאות ,
 קימות באתר הטבלאות הבאות:
 ספר ירמיהו - גורלו של חולה
 ספר חכמים א' - ימי בית שני
 ספר חכמים ב' - ימי יבנה עד מרד בר כוכבא
 ספר חכמים ג' - ימי הגלילות
 ספר חכמים ד' - משנה לתלמוד
 טבלאות רצף חכמים י' מרכז ומפורט

ניתן הגיע לטבלאות דרך אתר הקיבוץ הדתי : WWW.KDATI.ORG.IL (בשורת "לימוד"
 בטבלה בצד ימין)

או ישירות בקישורית : <http://www.kdati.org.il/info/mlimud/Eli-Lion-Tables/Eli-Lion-Tables.htm>
 תלחצו ותנסו...

אלי ליאון

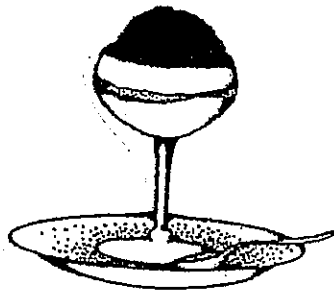
666 ע'ס

מתכון

ממילא חפאון

גלידה סולרו פרווה

קינח לקראת החגים הקרבים ובאים

1 אבקת ג'לי בטעם משמש
1/2 ליטר תחליב חלב ריצ'

לערבב היטב במקסר

1/2 מהכמות לשים בתבנית ולהקפיא כמה שעות.

1/2 לשים במקרר

3 חלבונים

3 כפות סוכר

1 סוכר וניל

להקציף

1 קצפת ריצ'

1 כפית סוכר

להקציף לערבב עם קצף החלבונים ולשפוך על
הג'לי הקפוא.

לחכות שיקפא שוב.

לשפוך את הג'לי שנשמר במקרר על הגלידה.

להכניס למקפיא עד להגשה.

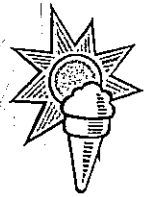
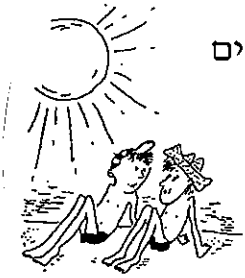
שדרוג: הוספתי תוכן של פרי הפסיפלורה ל- 1/2 הג'לי שנשמר במקרר ואז
שפכתי על הגלידה.

זה יפה וטעים מאוד.

החופש הגדול בעיצומו, אך סופו כבר נראה באופק. הימים חמים מאוד וארוכים. קייטנות הגיל הרך והכיתות הצעירות כבר הסתיימו, והשבוע תורם של בני הנוער המבלים בקייטנה נודדת ושל קבוצת דקל שיצאה לטיול גיוס. בזמן ששורות אלו נכתבות טרודים הורים מתנדבים ומדריכים בארגון ובהכנות לפעילויות אלה המהוות את גולת הכותרת באירועי הקיץ. בשבועות שנותרו לסוף החופשה צפויים עדיין מחנות בני עקיבא והמחנות המקומי. יישר כוח לפעילים והמשך חופש נעים לכולם!

ימי הקיץ החמים אינם זמן מתאים להתחלפות חדשות ולצטייה
אין טנסיות ואף על פי כן נאחזה חדשה. יובל שביא, מנהל הקהילה
הקודם, נפרד מאיתנו ובמקומו נבחר רפאל צרפתי מקיבוץ שדה אליהו.
את אורי בייץ, מרכז המשק, החליף בתפקיד שרון רוצקי.

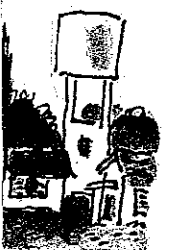
תודה לאורי וליוסף על עבודתם המסורה בנר ציון.

לשרון ולרפאל ברוכים הבאים, הלוואי שתשכילו להוסיף את נר ציון
לצמיחה ולפועל!

גם מזכירות המשק מתחלפת בימים אלה. חברי המזכירות החדשה הם (על פי
סדר א"ב): דני בלכמן, אפרת בן דרור, אורי גריידי, תמי וייל, אורן יהלום, יורם
מאור, יוסל"ה מנדלבאום, יהודה רוזנברג ויגאל רון. בהצלחה לכל בעלי
התפקידים החדשים והממשיכים.

צריך חדר האוכל הישן שהיה לב ליבו של המשק למעלה משישים שנה ובתוכו התנהלו
רבים מאירועי המשק ושימש כחדר האוכל של בית המרגוע הישן עמד בשנים האחרונות
עזוב וממ ליפול. קשה היה לראות אותו בעליבותו ואת העוובה שפשתה סביבו. לאחר
שהתברר שאין אפשרות לשמרו כמות שהוא ושיפוצו יקר מאוד הוחלט לפרקו וכך
נעשה לאחרונה. פירוק המבנה חשף פיסת נוף ים ובריזה נעימה, אך צובט בליבם של מי
שהמבנה הישן היה יקר להם.

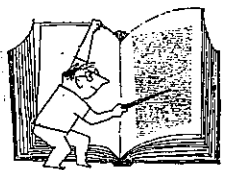

גל של גניבות פוקד בתקופה האחרונה את יישובי חוף הכרמל ולצערנו לא פסח גם עלינו. לא מעט מתושבי ניר עציון גילו לתדהמתם, שבזמן שישנו שיונה ערבה ביקרו גנבים בביתם ונטלו עימם כסף, מחשבים ניידים ותכשיטים. באחד המקרים התעוררה חברת משק וגילתה, לגודל הבעתה, גבר זר מחטט בחפציה וכשהרגיש שהתעוררה, נמלט. מצוד נרחב שנועשה באזור לא הצליח ללכוד את הגנבים המתוחכמים ואוירת פחד וחוסר אונים הניעה יוזמה לקיים במשק מעין משמר אזרחי שיסייר בשעות הלילה בין הבתים ויבריא גנבים פוטנציאליים. תחת הכותרת "די לאדישות" התנהלה ברשת תכתובת ערה בין תושבי המשק המעדיפים ליפול אחריות ולא לצפות בחוסר מעש לגניבות הבאות.

סיום לימוד הש"ס במתכונת הדף היומי הוא אירוע הקורה רק אחת לשבע וחצי שנים. אשרינו שגם לנו יש חוג לומדים הקובע עיתים לתורה עם מלמד השיעורים, חברנו שמעון וייצמן. קבוצת חברים מתוכם נטלה חלק בכנס מיוחד ללומדי הדף היומי בתנועת הקיבוץ הדתי בירושלים וכלל מפגש חברים, ביקור בבית הרב קוק, הרצאות, סיור בתערוכת יהדות בהיכל שלמה, ארוחת ערב ב"בית מאיר" ולבסוף הצטרפות לעצרת חגיגית של הציונות הדתית לרגל סיום הש"ס שהתקיימה בבנייני האומה.

האירוע צוין גם בגיר עציון בסעודה שלישית לכל הציבור בשבת "נחמו", על טהרת מאכלים טעימים תוצרת בית שהביאו המשתתפים בסעודה, תוך שאיפה להרחיב את מעגל הלומדים ובתקווה לזכות לסיים גם את מחזור הש"ס הבא. יישר כוח לשמעון, ללומדים ולנשותיהם הסבלניות.

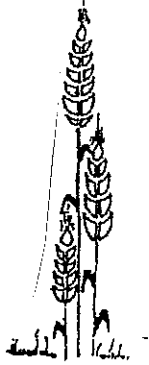

מתוך הכרה בבעיית היעדר הקליטה במשק, החליטה קבוצת גבים לקדם את ההצעה לקליטת חברים חדשים למשק, לאחר שעובדה ונוסחה על ידי עוה"ד רז אייזן, למרות שלא גובשה עדיין תוכנית השינוי כולה. בתוכנית היה לקיים שלוש שיחות חברים במהלך חודש אוגוסט ולאחריהן לכנס אסיפת חברים ואז לגשת להצבעה על מודל הקליטה המוצע. אולם, היעדרותם של חברים רבים לרגל חופשת הקיץ הביאה להחלטה לדחות את המהלך לחודש הבא. במקביל מתגבש צוות העוסק בשיוך, אף הוא בליווי עוה"ד אייזן. פרטי תוכנית השיוך ושלבי העבודה יובאו בפני הציבור בקרוב.

מלון ניר עציון יזם מסלול הליכה מוסדר ומשולט בתוך המשק. המרחקים נמדדו בקפידה וצוינו על גבי סלעים גדולים שהוצבו בפניות שונות. הוצאה גם מפת מסלול מפורטת ופיומית תחת הכותרת "סיפור דרך". הרעיון מבורך בהחלט. לגבי אופן הסימון על גבי סלעים המזכירים מצבות, הדעות חלוקות...

עם מותה של ציפי רותם ע"ה, חדל להתקיים השיעור הקבוע לנשים בביתה, שהתקיים בצהרי יום השבת אותו העבירה רבקה לוביץ'. החוג התקיים כארבע שנים בבית משפחת רותם ועסק בדמויות נשים במקורות, מדרשים וסוגיות הקשורות לנישואים ולגירושים בהם עוסקת רבקה במקצועה כטוענת רבנית. המשתתפות מביעות צער על מותה של ציפי, ומודות למשפחת רותם על הכנסת האורחים הלבבית ולרבקה על ההתמדה ועל השיעורים המעניינים.

ב'ולאמתו ופארעאנו של יאיר צמיצור רכל הנוצר י'צאה קבוצת נצרים (כאלס בניס) להשתתף בחפירות ארכיאולוגיות מטעם אוניברסיטת חיפה באתר סוסיתא בסמוך לכנרת. סוסיתא היא ציר הלניסטי שיש בה גם שכבות יותר מאוחרות מתקופת הביזנטים והרומאים. מתנדבי ניר עציון הצעירים חפרו מבני ציבור, בית מרחץ ורובע מארים וחשפו עצמות וכלים. בסיומו של כל יום חפירות מתיישב החוג הכבד והנו הנצרים מרחצה בכנרת, אכלו ביחד "על האש" ומסעדה בטמריה ואף לנו לילה אחד על חוף הכנרת. יאיר מסכם את הפעילות ה: "היה מצוין!" ואחד הנצרים מצטרף: "חווייה מהנה ומיוחדת!" כל הכבוד!

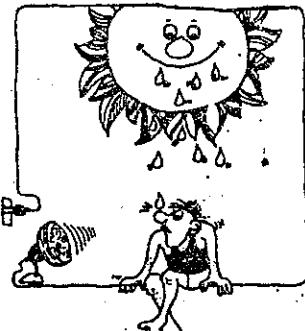
ספריה

רכשנו לאחרונה פינת ישיבה רכה ונעימה לספריה, בזכות תרומתו של אורן יהלום מכספי פדיון הבקבוקים.

כל הכבוד!

מירי

חם

כמה חם

מילים אריק איינשטיין
לחן מישה סגל

קיץ בא ושוב זה חם
בואי ונברח לים
רק אני ואת, הים והשמיים

קיץ בא ושוב זה חם
בואי נשאר בים
שם בתוך החול, הכי קרוב למים

נעים לרבוץ בחול איתך
כמה חם, אני אוהב אותך
והים הזה כולו שלך ויש לי זמן
כמה חם!

ערב בא וזה עוד חם
בואי נכנס לים
יה, איך שנהיה פתאום כבר בין ערביים

ערב בא וזה עוד חם
בואי נשאר בים
שם בתוך החול, הכי קרוב למים

נעים לרבוץ...

